

ΟΙ ΠΡΟΜΑΧΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

... Κτισάτε Πολεμάρχοι
μὲ λησμορεῖτε τὸ σχοιρὶ,
παιδιά, τοῦ Πατριάρχου!

Ο ΓΓΕΒΕΝΩΝ ΛΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 7 - ΑΡΙΘ. 84 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1911

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ο ποικιλότερος εις ζητήματα μίν. Ζητήματα εξωτερικά, ζητήματα εσωτερικά, ζητήματα Πανεπιστημιακά, Γαλιτσιανικά, Κρητικά, άστρονομικά, περί τοαλέττας παπιάδων και τὰ θλιβερότερα περί των έν Τουρκία δολοφονιών. Θλιβερότερα διά τους πολλούς και τόν λαόν ιδίως. Διά την Πατρίδα. Διά τους σήτορας τών μνημοσίων τούς υπαυθίους και τούς Προέδρους, όσοι είναι ιδιοκτίηται κυλινδρικών πύλων, περιφιδίμου περιστάσεις έκταφής και έξσκοτισματος πεπαιωμένων άγορεύσεων και ρεντεζοτών και άναγραφής όνομάτων εις τάς έφημερίδας.

Τά αίώνια παρελθόντα. Θά έσποτιμώσα όλίγα δάκρυα γύρω από τόν δισζον τών κολλύβων τού μάρτυρος, ειλκιρής δάκρυα και τίποτε άλλο. Ένα σφίξιμο ψυχής, σφίξιμο μετανοίας διά τά λόγια τού παρελθόντος και όχι λόγια.

Ο άγών κατά τού Γένους εξακολουθεί δεινός, δεινότερος παρά ποτέ. Μία μετά την άλλην αί δολοφονία, σπρεφόμενα ιδίως κατά τού κλήρου της ύποδούλου Έλλάδος, δίδουν εις τόν άγώνα αυτόν τόν χαραχ ήρα κυπτήματος τελειωτικού. Δέν υπάρχει δύναμις συνεκτικότερα τού δούλου Έλληνισμού από την Έκκλησίαν και ό κατ' αυτής πόλεμος έλεπματο νά δημιουργήση θύματα επί θυμάτων έκ τού κλήρου.

Πίττον ό Αιμιλιανός Λαζαρίδης και ό διάκονός του θύμα, πίπτεϊ ό ήγούμενος της παρά τας Σέρρας μονής τού Προδρόμου, γίνεται δέ άπόπειρα κατά τού Έπισκόπου Άρδαμερίου και τού διακόνου του έξωθεν της Θεσσαλονίκης.

Τό Έθνος όλοκληρον έτίμησον έπαξίως τόν μάρτυρα τών Γρεβενών όστις, νέος είστί, είχε δόση δειγματία της ευσταθείας του έν τώ Έθνικώ Άγώνι. Ο Αιμιλιανός Λαζαρίδης έζημίωσε, μετά έξαετή φοίτησιν εις την Θεολογικήν Σχολήν Κωνσταντινουπόλεως, ίερέως και ίεροκλήρως παρά τη Κοινότητι Σταυροδροδίου και έπειτα Πρωτοσύγγελος εις την Θεσσαλονίκησιν. Η μαρτυρική της Πελαγονίας Μητρόπολις διατηρεί άκόμη ανεξίτηλον την άνάμνησιν της εύεργετικής δράσεως του και έγκωμιάζει τόν Έπισκόπου Πέτρας. Η Καβάλλα, ήτις ήτήχησε και αυτή νά έξη τόν μάρτυρα πνευματικόν της χειραγωγόν έν' όλίγων, δέν έλισημόνησε την δόξαν του.

Είς τά Γρεβενά, όπου δεινότερος ή άλλου ό άγών, οι χριστιανοί έν τώ προσώπω τού Αιμιλιανού έδρον τόν άξιον πρωταγωνιστήν των. Άγρυπνος φρουρός τού ποιμνίου του μετά συνέσεως έπετέλει τό καθήκόν του και μέ τήλην θαναστήν.

Έσπερύρουν ό άγρυπνος και άκαμπτος φύλαξ, εις μαρτυρικήν άλοσυγεία τού μαυρόν τόν ράσον.

Τά άλλα ζητήματα μάς άνασταίνουν άλλους τύπους. Τά μνημόσυνα υπαυθίους ήτορας. Τά Γαλιτσιανικά, ή άπειλήθεια έπιστρατεύσει, τά Κρητικά μάς κηρύσσουν: Δεύτε γίνωμεν πάλιν στρατηγού, ναύαρχου, διπλωμάται. Δεύτε οδηγήσωμεν τόν άρχηγόν της καταλήψεως της Τριπολιτίδος — Γκαροάλ καθάρισε τόν τραπέζι διά τό σχέδιον — πώς πρέπει νά ενεργήσθ, τούς Κρήτας πώς νά συντάξουν τό ψήφισμα, δευτε τέλος νά ζήσωμεν, οι κινδυνεύσαντες, μετά την εξάντηλσιν των περι φαυλανοφώσεως, νά λάθωμεν από άσφύξιας.

Και ιδού ό «καλώς πληροφορημένοι», ιδού όσοι «έμπιστευτικώς» άνακουόν σοβράς πληροφορίας εις τό ήμισυ τών διαβατιών της όδοϋ Σταδίου, ιδού οι «άπιστοδοξοί», κολλίαί όλοι αυτοί, οι όποιοι, πού κρύβονται, όταν ό ήλιος ξηράνη της λάσπας τών θυελλών των μεγάλων Ζητημάτων;

Και ταράσσονται οι μικροί από τας πράξεις τών μεγάλων. Αναγνωρίζουν τόν διά τόν πολιτισμόν άγώνα, ένα άγώνα διεξαχθέντα και εις άλλας άστάς της Άφρικής και πέραν εις τό Τρανσβαάλ άρόχτερα, και άλλου, άλλ' έννοούν και ό ίδιος τόν άγών νά ευνοήθ, άγών αίώνιον και αίμάτων, άγών, ό όποιος έστέρθη μέ νίκας και ό όποιος δέν έχει τέλος.

Και τό Κρητικόν Ζήτημα έξεστέρθη, ύποβράζον από πολλού, άκόμη-τος κρατή ήφαιστίου, τό όποιον, θέλετε δέν θέλετε, συνδέεται μέ τό πύρ πού κάμνει νά βράζουν ιδέα, συμφέροντα, φιλοδοξία, πόθοι δικαιοί ή άδικοί παντού.

Έδώ, έμπρός εις τά πόδια σας, άποδώσατε εις ένα λαόν τόν πολιτισμόν, τόν όποιον αύτάς κατακτησε και εις την κατάκτησιν τού όποιον δέν λείπει παρά μία άναγνώρισις. Έπειτα ηγγαίνετε μαζρότερα διά νά τόν επιβάλετε.

Άλλ' αύτά είναι λογική και ή λογική δέν έχει καμίαν σχέση με τας νευροπαθείς κυρίας και μάλιστα μέ την νευροπαθεστέραν τού κόσμου, ή όποία όνομάζεται Διλωματία.

Άς τό είπων άπαγινή, άς τό είπων έξευρητέριον χρηματιστικόν συμφερόντων, άς είπων, διά τους Άραβας ότι διεξάγον άγώνα εναντίον τού πολιτισμού ή πάλη της Τριπολιτίδος είναι μία έποποιία.

Παλαίει τό σύστημα πός τόν φανατισμόν, παλαίον λυσοαλέως μέ ίσας θυσίας όι πενθαχούστες Γαλιόι μέ τους παραφρούς έν τη θηροσκία των Άραβας. Παλαίει ή ιδέα μιας πολιτείας συντεταγμένης από νόμους μέ την ιδέα ένός συνόλου, συναρπάζομενον από την ιδέα τού Γολαμί.

Έκαμεν έπιδρομάς εις την Άφρικήν κάθε Έυρωπαϊκόν Κράτος και όμοσ τό σναίσθημα τού Μωαμεθανισμού ένώνει κάθε Άραβα κατα-

κτηθέντα από οιονδήποτε, μέ τόν αδελφόν του. Από τά βάθη της Τριπολιτίδος και από την Άγυπτον ό Άραβ προσέστρεψε νά βοηθήσθ.

Είς την Άγυπτον και μάλιστα εις τας νεοκτικότερας πόλεις οι Άραβες προσέβησαν εις ταράχας κατά τών Έυρωπαίων από τόν φανατισμόν των. Και όταν οι εις τας μεγάλας πόλεις της Άγυπτου πολιτισμένοι Άραβες—διότι είναι πολιτισμένοι—φανατίζονται, καιτοι υπό την Άγγλικήν έπικυριαρχίαν, καιτοι υπό τόν βοήθουσαν — τρομερόν βοήθουσαν — της Άγγλικής διοικήσεως, είναι εύκολον νά φαντασθί κανείς τό μέγεθος τού φανατισμού τού Άραβος της Έρημου.

Όλιγαρχία ό Άραβ, ό μέ μίαν φύχταν νερού σρόνον την δίαν του, όλιγαρχότερος τού έν Τουρκίας άποστελλόμενον τακτικό στρατιώτη, είναι κίνδυνος, κίνδυνος μεγαλύτερος έν όσφ παλαίει υπό την σημαίαν τού Προφήτου.

Ο έν Άγύπτω Άραβ, ό όποιος έσχετα εις την έπικαιρότητα μέ τας εναντίον τών Έυρωπαίων έν Άλεξανδρεία ταράχας, είναι τώ όντι έκ των εύφρεστέρων Άραβών. Πληθύς Ξένων σχολών, εις τά μεγάλα Αλγυπτιακά κέντρα ιδρυθεισών, ανέπτυξε τους Άγυπτιους, πληθύς δέ νέων έσπούδασαν εις την Γαλλίαν έσηματίσθησαν όττω κόμητια ιδέων έν Άγύπτω και ιδίως τό κόμηια τών Έθνικοφρόνων, ίσχυρόν και άριθμόν πολλά δημοσιογραφικά όργανα.

Η έπίδρασις τών όττω άναπτυσσομένων είναι τώ όντι μεγάλη επί τού λαού και ιδίως επί τών καλλιεργητών, τούς όποιους οι Έθνικοφρονες πείθουσαν ότι είναι άνάγκη νά άποστειθί ό ζυγός τών Ξένων, ό πολιτικός μέν προκειμένου περι τών Άγγλων, ό έμπορικώς δέ προκειμένου περι τών άλλων Ξένων.

Ο Έλλην, εισδύσας μέχρι τού μικροτέρου χωρίου της Άγυπτου, είναι μέν ό περισιότατος πός τόν κάτω Αλγυπτιακόν λαόν έλθών εις συνάφειαν, είναι όμως και ό ύποβλεπόμενος περισσότερο.

Έν τούτοις, άναγνωριστέον τούτο : Οτι ύπάρχουν οι Άραβες, οι όποιοι όμολογούν την εύεργετικήν επίδρασιν τού Έλληνος έν Άγύπτω άνεπιφυλάκτως.

Και ιδού τό άεροπλάνον διά πρώτην φοράν δρών έν πολέμω. Και ή δράσις των άγγέλλεται επιτυχής και συντελεστική εις την νίκην. Κατοπευθείσες χρησιμοποιείται διά τας Γαλικίας κινήσεις και έκσφερόντισεις βοήθων τρομακτικώταται διά τους άπλοίκους Άραβας πείθουν, όχι πλέον μέ εικονικά περιάματα, αλλά μέ πράγματα, περι της χρησιμότητος της άεροπλοίας εις τούς στρατούς.

Είς μίαν από τας τελευταίας μάχας έξωθεν της Τριπολιτίδος άπεδείχθη έναργέστατα τό πολύτιμον των υπηρεσιών τού άεροπλάνου εις τας μάχας.

Ο λογαός Πέτσα ανήλθεν ήρέμα επάνω από τας Ιταλικάς προφυλακάς. Χάσκουν οι κάτοικοι της πόλεως και καταπλήσσονται οι Άραβες. Μία όβρις ραφθείσα από τό θωρηκτόν «Σικελία» ταράσει έν' όλίγον τόν δρόμον τού άεροπλάνου, άλλ' έπειτα, ένθ ή μάχη εξακολουθεί ζυροπατή έκεί επάνω εις τό κενόν ήσυχος, άτάραχος και γαλήνιος σφαιροδρομέϊ ό άεροπόρος μέσα εις τό πειθήνιον όχημά του. Μία συμπτωσοκρότησις έκ μέρους τού έχθρου, ένθ τό άεροπλάνον εύρίσκειται εις ύψος 600 μέτρων, τό άναγκάζει νά έπιστρέψη πός τας Ιταλικάς προφυλακάς. Δίδει τας αναγκαίας πληροφορίας ό Πέτσα και ύφροται πάλιν. Προχωρεί πέραν της Γαλιικής γραμμής. Δεσπόζει όλοκληρόν τού πεδίου της μάχης και δίδει και πάλιν τό θέμα του τρελλού ήρωισμού του, όρμον ύπεράνω τού έχθρου διά νά καυτοπέση τας δυνάμεις του, τάς θέσεις του και την τακτικήν του. Η άταραξία του είναι πρόκλησις τό θάρρος του ήρωισμού. Διέκρινεν όλας τας κινήσεις και τών δύο στρατών και την τακτικήν του. Άνεφερε τας άποστάσεις όπου εύρίσκοντο οι έχθροί και οι άποτυγχάνουσαι Ιταλικαί βολαί διηυθύνοντο επιτυχώς. Άνεκάλυψε σόμα έχθρικό στρατού και τό σόμα, φορηθέν, έφυγε.

Και τά διεγείττω άφελεστατα αύτά ό Πέτσα, όλίγα λεπτά έπειτα από την κατάβασίν του, ως νά τά είχαν ιδή εις τόν κινηματογράφον.

Αύται αι έστο και όλίγα, επιτυχία τών Ιταλικών άεροπλάνων, αι όποιαί έμπρακτως άπέδειξαν την χρησιμότητά των, είναι φυσικόν νά φέρουν άναστάσιον εις την πολεμικήν Τέχνην.

Δημιουργείται μέ αυτόν τόν τρόπον ένα άκόμη πεδίου πολεμικής δράσεως και έξολοθρευμού ύπάρξεων, μία άκόμη άφορμή νά πεισθί, νά στερθθ, νά κυριασθί τό άνθρωπινόν μυαλό, νά τασκισθών και νά διαμελισθών άνθρωποι, διά νά τελειοποιηθί ή μέθοδος νά σκοτώνουν τους όμοίους των και από τόν άέρα.

Συνήλθεν ή Βουλή και τό έργον της, ένα έργον άταράχου έργάτων, προχωρεί κανονικώς.

Είνα μία αντίθεσις πός τά γύρω, μία αντίθεσις όμοσ και πός τό παρελθόν. Αί από τού βήματος βόμβαι έπεσαν, άλλ' επί όλίγωρα διαστήματα και χωρίς σοβρά άποτελέσματα. Είναι τούτο περιορισμός; Είναι ιμπεριαλισμός; Είναι έργασία. Είναι πράγματα.

Και μία λέξις από τας μεγάλας όπου εκρήγνυται μέσα εις τας κοινοβουλευτικάς συζητήσεις: πού εκρήγνυται και μέ την εκρηξίν των καταπλήσσουν διά την περιεκτικότητά των εις σκέψεις.

Ένθυμίσθη τό «Τυχάρπαστον» τού z. Δ. Ράλλη εις την προηγηθείσαν της παρουσίας Βουλήν; Άλήθης ή όχι ή λέξις έξεσηθήσεν ως φελλός από μίαν φιάλην σαμπάνιας παλαιάς. Έκαμεν έντύπωση. Έπανελήθη. Έπροκάλεσε πάθη. Έγινε σύμβολον διά τους μέν έγινε κεντρϊ διά τους άλλους. Έλεγε δυνατά κάλυ.

Και έσφενδονίσθη από τό στόμα τού Προέδρου της Κυβερνήσεως ή λέξις «Προγονοπληξία».

Ο κόσμος την έπήρε εκεινην, την συνεζήτησεν, ήρεθίσθη, συνεπλάκη κατόπι συζητήσεων. Και έπήρε και αυτήν τού z. Βενιζέλου και την συνεζήτησε και την έπήνεσε και την κατέρχινε. «Προγονοπληξία». 'Ητο ύβρις; 'Ητο ύπερβολή; 'Ητο αλήθεια;

Μή τό έξετάζετε. Είναι ή δυνατή λέξις. Η λέξις πού λέγει πολλά. Πού περιέχει περισσότερα. Πού χαρακτηρίζει δυνατά.

Πάταγος διά τους καθηγητάς τού Πανεπιστημίου. Η Νομική Σχολή παρήλθεν άδόρυθος. Η Ιατρική και ή των Φυσικομαθηματικών θορυβώδεσταται ιδίως ή Ιατρική. Είναι περιέργως ή πληθύς των σοφών Ιατρών και είναι περιέργως ό θόρυβος, τόν όποιον έδωσαν φθάνοντα, μέχρι τών στήλων τών έφημερίδων και μέχρι τών συζητήσεων τών καρφενίων. Κάθε σφρηχτής έχει πεισθή ότι ό ίδιος του ίατρός είναι ό ένδεδειγμένος διά την καθηγητικήν έδραν και, άν κανείς έκ τών ύποψηφίων είχαν άνηχηθεί την θεραπειάν μέλους της οικογενείας του, όπως πούλίαν άποτυγχάνει και ό καλύτερος έπιστήμων, Θεέ και Κύριε! Είναι άξιός θανάτου. Έπειτα πός τί ό θόρυβος εις τας έφημερίδας; Άν πρόχρητι νά πεισθούν οι άρμόδιοι, άς άπευθίνονται οι ένδιαφερόμενοι εις αυτούς, άν δέ πρόχρητι περί τού κοινού, άς είναι βέβαιον ό άποτυγχάνοντες ότι ό Καθηγητής, όσον και άν δυσφημισθί, και μάλιστα πριν έλεγχθ, θά είναι εκεινος εις τόν όποιον, εκκινών από την επαρχίαν του ό άρροστος, θά προσκομίσθ τό κομποδεμά του.

Και τότε μέν ότι έγινε έγινε. Δέν θά έμπορούσεν όμοσ νά γινή και έδώ ότι γίνεται άλλου, όμου οι σοφοί δέν ξεφυτρώνουν την παραμονήν της ύποψηφιώτητος διά την καθησίαν, άλλ' είναι ένδεδειγμένοι από προηγουμένους των έργασίος εις τά διάφορα νοσοκομεία ή εργαστήρια, από έν, ή από πολλά δειγματία άξίας, ή όποια νά έξη επιβλήθ τόσον, ώστε νά μη ύπάρχουν άντιρροήσεις; Παροδείγματα χάριν ότι έγινε μέ τόν z. Μομφερράτον εις την Νομικήν Σχολήν, ό όποιος παρεκλήθη νά καταλάβη την έδραν χωρίς κανείς νά άντείσθ.

Φαίνεται όμοσ οι σοφοί Ιατροί νά είναι πολλοί και ότι πρέπει ή σχετική κριτική επιτροπή νά επαναλάβη διά τό Ζήτημα ότι ό παλιός εκεινος άσθενής, όστις αισθανόμενος τας δυνάμεις του εκλιπούσας και έωτόν ήναγκασμένον νά άποζήνη εις τό μοιραϊόν τέλος άνέκραξε: — Πολλών ήτηρόν εισόδος μ' άπόλασεν.

Υ. Γ. Έπειδή όμιλώ άνωτέρω διά την έν πολέμω χρήση τών άεροπλάνων, σάς παραθέτω παλαιάν από τό 1886 άναγγελίαν προόδου της στρατιωτικής άεροπλοίας διά τό περιεχόμεν της.

«Μετά τους Γάλλους, οι Άγγλοι εισήγονται την χρήση τού άεροστάτου έν τώ στρατώ πός συνθηματικώς σκοπούς. Τό άερόστατον είναι ύπερμεγέθης σφαιρα πεπληρωμένη διά φωταερίον και έχει έξ λαμπτήρας ήλεκτρικούς συνδεδεμένους διά σύρματα μέ ήλεκτρικήν συστοίχην επί τού έδάφους ευρισκομένην.

Τό σκάφος, όταν άνέλθη εις ύψος 500 ποδών διαζέει τό φώς των 6 λαμπτήρων, όρατόν εις απόστασιν δεκαέξ Άγγλικών λευγών.

Άλλος μηχανικός προσέθηκεν εις ταύτα και άπόρητον τινά τρόπον, δι' ού δύναται άλλο στρατιωτικόν άπόστασμα νά άντιληφθί εκεινός από της απόστασεως ταύτης παντοία συνθηματικά σημεία νά άναγνωρίσθ την διεύθυνσιν ή τόν τρόπον της διαμονής άλλων στρατιωτικών σωμάτων».

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Ο Οκτώβριος, μίν των μελιχρών δειλιών, των φλογισμένων δύσεων, της γρύρας Πανσελήνου, ή οποία γεμίζει μέ τό φώς της τόν πλήρη από ύδατόμους όρατόν, ό Οκτώβριος τών φύλλων πού πέφτουν και τών δροσρών βορείων ανέμων, και τών νεφών πού κυνηγούνται άπειλητικά εις τά ύψη, διά νά φύγουν έπειτα και ν' άρήσουν κατακάθαρον τόν ουρανόν, ό μην αυτός είναι από τους ώραιότερους παντού εις όλην την Άνατολήν, αλλά ιδίως εις τας Άθήνας.

Καθώς είναι αφηρημένος εις τά διαιεσα τό θέρος και τού χειμώδ έχει τά θέληγτρα και της μάς και της άλλης έποχής τό έτους. Τό πριό ό ύπνος είναι ήδη ευχάριστος μέ την έλαφρόν δροσίαν της άποσφαιράς, τό άπόγευμα ή ζώη τού υπαίθρου παίρνει τόν χειμωνιάτικον τονισμόν της. Ο περίπατος, ό δύσκολος τό θέρος, είναι εύκιστικώς και άπολαυστικώς τόν μήνα αυτόν.

Πρός τό βράδυ ή καλοκαιρινή ζώη πέγει πάλιν τό σήπτηρά της. Αί πλατεία είναι γεμάται, τά πεζοδρόμια τών καρφενίων κατειλημμένα μέχως άσφύξιας, ή κινήσις εις τους δρόμους ζωηρά, τά τραί πλήρη έως τόν έξώστην. Δέν ύπάρχουν πλέον αι καλοκαιριναί έξοχα, άλλα δέν ύπάρχει και ή καλοκαιρινή άσφύξια. Η κινήσις δέν άταγορεύεται και την έργασίαν των μυών δέν έχεται νά την κάμη δύσκολον και όχηλόρην ό ίδιός και ό κάματος.

Και τέλος την νύκτα αισθάνεται κανείς ότι εύρίσκειται εις μίαν προνομιοχόν έποχην. Ένώ δέν είναι ύποχρωσμένος νά πάρη δρόμον, διά νά ανακαλήνη όλίγον άέρα ν' άναπνεύσθ, ζητεί πλέον την ζώην των τσεσάρων τούχων, δοκιμάζει την ευχαρίστησιν των νυκτερινών οικιακών συγκεντρώσεων, καταστράφη τά σχέδια των πρώτων πόκερ, άναθεωρεί τόν κατάλογον εκεινον πού θά προσληθών εις τό τσαϊ, ή εις τό γεύμα, και επαναφέρει εις τόν νούν των όνόματα, τά όποια τού είχαν αράσιθ τό καλοκαιρινόν σκόρπισμα.

Είς τό μεταξύ, άκόμη ίσως πριν και από τους άνθρώπους, τό σπήτι έφόρεσε τά χειμωνιάτικα του.

Ο Άγιος Δημήτριος θεωρείται πάντοτε εις την Έλληνικήν οικογένειαν ό έπίσημος εγκαινιαστής της έορταστικής κοσμικής κινήσεως τού χειμώδους. Και τόν Άγιον Δημήτριον τό σπήτι πρέπει νά είναι έτοιμον. Ο ύπόστως Άγιος μέ τόν συναδέλφον του τόν άλλον ύπόστην Άγιον Γεώργιον κρατούν τά κλειδιά των έποχών. Και όπως ό Άγιος Γεώργιος γυμνώνει τό σπήτι διά νά τού δώση την καλοκαιρινήν του όψην, ό Άγιος Δημήτριος τό στολίζει διά την χειμωνιάτικην.

Και από τας δύο όψεις τού σπήτιού άπέριως περισσότερον συμπληρητική βραβείος ή χειμωνιάτικη. Τό καλοκαίρι είμεθα μέσα εις τό σπήτι μας ως πρόσφυγες, φροντάς βιαστικοί από κάποιον τόπον έρημωθέντα και στεγοσθέντες εις Ξένον σπήτι, τό όποιον μάς παρεχώρησαν από έλεγμοσύνην. Ένας μεγάλος κατακτητής, ή ζούση, μέ την άκολουθίαν της, την σκόνην, τής μυγίγες, τά διάφορα έντομα, αταίλων κάθε στολισμόν. Οί τάπητες διπλοκλειδώνονται, τά παρατετάσματα καθαίρονται, αι εκεινες φυλακίζονται μέσα εις χαρτιά, ένα τούλι περικλείει τόν πολυέλιον, οι καθρέπται κρύβονται μέ διάφορα πανιά, αι φωτογραφία, τά κομποτεργήματα, τά κουλιούδια, δια εκεινα τά άσημαντά και μολεταύτα πολύτιμα πράγματα, πού εδραίνουν τό μάτι, βοθίζονται και τά έγκατα της ντουλάπας και τών μπαούλων.

Τώρα όλα αυτά ζωντανεύουν και άνασταίνονται. Ο τάτης έτοποθετήθη και τά παρατετάσματα εκροεμάσθησαν. Μέσα από τά πρόνια χαρτιά επρόβαλαν αι εικόνες πού στολίζουν τους τούχους. Η έταξέρα πού εκάθιτο γυμνή και μελαγχολική εις την γυνάιν, έστολίσθη τώρα μέ τά βραζάκια, τά αγάλματλια, τά κομποτεργήματα. Από μέσα από τά φωτογραφίας μειδιούν πάλιν τά γνωστά άγαπητά μας πρόσωπα. Ο πολυέλιος λάμπει από χαράν, πού τού έφυγεν ό έπίδεσμος από τό τούλι. Μια ήδονική ευχαρίστησις αναδίδεται από τους τέσσαρας τούχους.

Και έτσι τέλος έτοιμάζεται τό πρώτον τσαϊ. Είναι παλαιά αλήθεια ότι ό άνθρωπος ενεργήθη ζώον κοινωνικόν. Οί έρημίται, εκεινοι πού έφυγαν εις τ' άόκητρα και τ' άκατοίχητα, οι άναχωρηταί της Θηβαίδος και τών ήερών όρέων, είναι όντα τόσον σπάνια, όστε ή Έκκλησία τά άντίμετρε μέ τό βραβείον της οσιότητος και της άφώσεως.

Όλοι ήμετες οι άλλοι άνθρωποι αισθανόμεθα μίαν άμοιβαίαν μαγνητικήν έλξη. Και μέ την δύναμιν της έλξεως αυτής δοκιμάζομεν την άνάγκην νά έχομένεθα κοντά ό ένας εις τόν άλλον, νά γινόμεθα πολλοί, νά αυξάνωμεν τους κύκλους μας.

Δέν γνωρίζω ποιάς ύπηρεσίας προσφέρει εις την ύγειαν τό τσαϊ, και μόνον μέ την φαντασίαν ύπολογίζω τί άληθινή ευεργεσία θά είναι ένα φλυτζάνι τού φλογερόν αυτού ποτιού, εις τούς τόπους εις τους όποιους ό ύδράγγυρος τού θερμότερου έχει την κακήν συνήθειαν νά κατακαλύξ διαρκώς κάτω από τό μηδενικόν.

Όμολογώ όμοσ τας κοινωνικάς ύπηρεσίας, τας όποιας παρέχει τό τσαϊ εις τόν ήμερον και γλυκύτατον τόπον μας. Χρησιμεύει ως πρόσφυας, ώραιά μάλιστα πρόσφυας, κοινωνικόν συγκεντρώσεων. Όλιγοί άνθρωποι συγκεντρωμένοι εις μίαν αίθουσαν, ύποτίθεται ότι πίνουν τσαϊ, ένθ προηματικώς σκοπός των είναι νά όμιλήσουν, ν' άκούσων, νά κάμουν όλίγη μουσικήν, νά παίξουν όλίγα χαρτιά, τά ευχάριστα και άκίνδυνα χαρτιά της οικογενειακής τράπουλας, τόσον διαφορετικώς από την τράπουλαν τών χαροποιώντων και τών μεγάλων πρσιονων τραπέζων.

Μία κυρία, ή όποια δέν ύπάρχει πλέον και ή όποια, όταν ύπηρεζε κατέγινετο μέ ιδιαιτέραν μανίαν νά κατασκευάζη συνοικείας, έλεγεν μέ πεποιθήσιν και έκ πείρας.

— Ότε τό θέατρον, ούτε ό χορός, ούτε αι έορταί, ούτε καμία άλλη κοσμική συγγέντησις κατορθώνουν τόσα συνοικεία, όσα κατορθάνει τό τσαϊ. Δύο πρόσωπα, πού θά συναντηθών έντός τού χειμώδους δέκα φορές εις τσαϊ, μετά ένα έτος θά έχουν γίνη τρία πρόσωπα.

Καλά πού τους έθνημθήκαμεν, αλήθεια, τους γάμους! Έχομεν τώρα και πρακτορείον γάμων.

Ένας δραστήριος, νεωτεριστής και ρηξικέλευθος άνθρωπος τό ίδρυσεν εις τας Άθήνας και έλπίζει ότι θά κάμη χρυσάς έργασίας. Πού στήριζε άκριβώς τας έλπίδας του, δέν έγνωσθη άκόμη. Άλλ' επί τέλος ή έλπις είναι κάτι αναφαίρετον και άνεξέλεγκτον εις τους θνητούς και καθένας έχει τό δικαίωμα νά έλπίζη. Δέν έγνωσθη άλλως τε άκόμη ότι έκλεισε τό πρακτορείον και πρέπει νά παραδεχθώμεν ότι, ό ίδιότης του έχει λόγους νά πιστεύη ότι μέχρι τέλος θά επιτύχη.

Είς τό μεταξύ ό ρόλος της παλαιάς κλασικής προξενήσεως, ή όποια εισήχθη εις τά σπήτια και έπρότεινε γαμβρούς και νύμφας, ως έμπόρευμα, εκλείπει από ήμέρας εις ήμέραν. Τό επαγγελμα έγινε δύσκολον, διότι οι άνθρωποι γίνονται από ήμέρας εις ήμέραν περισσότερον δύπιστοι. Δέν είναι πλέον άρκετόν νά βάλη μια γυναικούλα τό καπελλίνόν της, ν' άκονισθ την γλώσσάν της, νά κάμη διάφορα μαγικά πριν εξέλθη από τό σπήτι της και νά έλθη νά προσφέρει κοφίτια και άνδρας. Η ζώη έγινε και εξακολουθεί νά γίνεται τρομερά πολύπλοκος. Ο άνθρωπος, ό όποιος άποφασίζει νά έλθη εις γάμον κοινωνίαν, καθέται πλέον μέ τό μολύβι εις τό χέρι και λογαριάζει. Ο γάμος έγινε και αυτός ένας από τους πολλούς και τρομερούς μάλιστα λογαρισμούς της δυναστημής μας ύπάρξεως. Η ώραιά έμπιστοσύνη και ή γενναία αυτοπεποιθήσις, μέ την όποιαν άλλοτε οι άνθρωποι έρχίζοντο εις την ζώην, ύπέστησαν τρομεράν άβυσσον εις τας ήμέρας μας. Είς τόν κοινωνικόν άγώνα — έλεγεν ό μακαρίτης φαν Κολοκοτρώνης — άλλοτε οι άνθρωποι έτροχαν ώπλισμένοι μέ δόρατα και τώρα χροιάεται γκαϊ. Από την έποχην τού φαν Κολοκοτρώνη εύρέθησαν τά επαναληπτικά, τά μωραλοβόλα και τά πολεμικά άεροπλάνα.

Είς έποχην τόσον δύσκολον θά επιτύχη άγαγε τό πρακτορείον τών γάμων περισσότερον από τας προξενήτας; Ποιός ξέρει; Δέν είναι άπίθανον ή χρηματιστική συστηματοποίησις νά φέρη την έπιτυχίαν και μίαν ώραιάν πρωίαν νά μάθωμεν ότι αι μετοχαι τού πρακτορείου αυτού εισήχθησαν και εις τό Χρηματιστήριον. Όλα γίνονται εις αυτόν τόν κόσμον.

Ο ΦΑΛΣΤΑΦΦ

Ο ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Εξ άφορητης του Ιταλοτουρκικου πολέμου ηκούσθη πάλιν αυτή η τρομερά πολεμική φράσις, ή όποία άποτελεί τον διαρκή πόθον του Μωαμεθανικου κόσμου «ό Ιερός πόλεμος». Προσεβλήθη πάλιν ό Ισλαμισμός εις τά δικαιώματά του, άπειλούνται αί κήσεις του, κινδυνεύει ένα τμήμα της άπεράντου Μωαμεθανικής χώρας και από στόματος εις στόμα μεταξύν των Πιστών του Προφήτου διαδέεται ή κραυγή του κινδύνου.

Αλλά τί είναι αυτός ό «Ιερός πόλεμος», περί του όποιου εις πάσαν σύγκρουσιν της Τουρκίας μετά των Χριστιανικών λαών γίνεται λόγος; Είναι πραγματικώς γιγαντιαία ή Πανισλαμική εξέγερσις, ή όποία δύναται ν' άπειλήση μεταβολήν της σημερινής όψεως του κόσμου, και είναι δυνατόν άκόμη μίαν φοράν νά εφθεθώμεν πρό της συναντήσεως δύο κολοσιαιών κυμάτων μυριάδων λαών, των όποιων ή σύγκρουσις νά άποτελέση γεγονός κοσμοιστορικόν;

Απάντησις άσφαλής εις αυτήν την ερώτησιν βεβαίως δέν είναι εύκολος. Πάν ό,τι άποτελεί προεξόφλησιν του μέλλοντος δέν επιτρέπεται βεβαίως νά διατυπώνεται ως βέβαιον και όριστικόν.

Όπως δήποτε διά νά ύπολογίση κανείς τά δεινά, τά όποία δύναται νά έπιφέρει εις την Άνθρωπότητα ό «Ιερός πόλεμος» πρέπει πρό παντός νά γνωρίζη τί είναι «Ιερός πόλεμος».

Διά των λέξεων λοιπόν αυτών οι Μωαμεθανικοί λαοί έννοούν την όλόκληρωτικήν εξέγερσιν του Ισλαμικου κόσμου, υπό την σημαίαν του Προφήτου, εξέγερσιν έχουσαν φυσικώς, μάλλον θρησκευτικόν, παρά πολιτικόν και εθνικόν χαρακτήρα.

Εις τόν «Ιερόν πόλεμον» δέν ύπάρχει ώργανωμένη κινητοποίησης, δέν έπάγχει θετικόν σχέδιον έστρατείας, συνεπώς δέν ύπολογίζονται στρατεύσιμοι ήλικία. Έκαστος πιστός, οία δήποτε και άν είναι ή θέσις, ή ήλικία και τό καθήκόν του, όφείλει νά λάβη τό όπλον εις την χείρα και νά προβή εις άμειλικτον έξόντωσιν του έχθρου, του Χριστιανισμού. Μία κραυγή πολεμική πρέπει ν' άκουσθή μέχρι τών περάτων του Ισλαμισμου, ή κραυγή της καταδιώξεως παντός μη πιστεύοντος εις τόν Προφήτην.

Έκαστος έννοει ποίαν σημασίαν έχει διά την Άνθρωπότητα όλόκληρον μία τοιαύτη καθολική και γιγαντιαία εξέγερσις.

Αλλά διά νά ύπολογίσωμεν κατά προσέγγισιν ποίαν έκτασιν δύναται νά προσλάβη, πρέπει πρώτον νά άπλώσωμεν ένώπιόν μας τόν χάοτην του κόσμου, διά νά ίδωμεν ποία σημεία κατέχει ή θρησκεία αυτή.

Τοιαύτη επισκόπησις μās πείθει ότι, πραγματικώς εφισκόμεθα πρό μιάς μεγάλης δυνάμεως, διασπαρμένης μέχρι σημείων άτινα δέν φανταζόμεθα.

Τοιοιότρόπος, έκτός της Εύρωπαικής και Ασιατικής Τουρκίας, Μωαμεθανοί είναι εις την Άλβανίαν, την Βοσνίαν και Έρζεγοβίνην, την Σερβίαν και τό Μαυροβούνιον. Υπάρχουν άκόμη εις την Κίναν, εις τās Ινδίας, εις την Αύστραλίαν, εις την Ιαπωνίαν. Τό Ρωσικόν και Σινικόν Τουρκεσταν, ή Κίνα, ή Ιάβα, ή Βιομανία, αί Ινδία, τό Αφγανισταν, τό Βελουτζισταν, ή Περσία, ή Ζανζιβάρη, ή Μαξητή, ή Μαδαγασκάρη, ή Μοζαμβίκη, έχουν πολυαριθμους, ένφ ή Υεμένη, ή Άραβία, ή Αίγυπτος, ή Συρία, τό Άλγέριον, ή Τύνις, ή Καβυλία, τό Μαρόκον, ή Σαχάρα, τό Σουδάν, ή Σενεγάλη είναι σχεδόν έξ όλόκληρου Μουσουλμανικά χωρία.

Εις πόσα έκατομμύρια άνέρχονται οι Μουσουλμανικοί λαοί; Και εις αυτήν την ερώτησιν ή άπάντησις είναι δυσκολωτάτη. Αί υπό των Μουσουλμάνων κατοικούμεναι χώραι είναι άκριβώς έκείναι, εις τās όποιάς ή δέν εισεχώρησεν άκόμη ή όπασδήποτε καθυστερεί ό πολιτισμός. Η στατιστική, ή απογραφή, είναι εις τās πλείστας έξ αυτών άγνωστος.

Ό ύπολογισμός, έκτός των όπωσδήποτε ώργανωμένων χωρών και των διατελουσών υπό ξένην προστασίαν ή κατοχήν — Ινδία, Μαρόκον, Άλγερία κ.τ.λ. — γίνεται επί τη βάσει των φυλών και συμφώνως πρός τās στοματικάς, ως επί τό πλείστον, πληροφορίας των φυλάχων.

Αλλ' έκαστος έννοει ότι πεποιθήσις εις τοιούτους αριθμούς δέν είναι δυνατόν νά ύπάρχη. Μεγάλαι ομάδες νομαδικά μεταφέρονται από της μιάς χώρας εις την άλλην και οι πληθυσμοί της Σαχάρας κ. χ. διαφεύγουσιν πάσαν άσφαλή άριθμήσιν.

Έκείνο τό όποιον δέν χρειάζεται επιβεβαίωσιν είναι ότι, ό Μουσουλμανικός κόσμος άποτελείται από πικνά έκατομμύρια ψυχών, τά όποία δέν συνδέονται μεταξύ των παρά μόνον διά τό κοινού θρησκευήματος και της κοινής αντιπαθείας πρός τους άλλοδόξους.

Και τό αίσθημα αυτό και την αντιπάθειαν πρός τους άλλοδόξους και πρός τους Χριστιανούς ύποτρέφουσιν και συντηρούν διαρκώς μυστικά και φανερά θρησκευτικά έταιρεία, των όποιων δύσκολον είναι νά κανονίση κανείς, έστο και κατά προσέγγισιν τόν αριθμόν. Μόνον εις μίαν περιφέρειαν των Ινδιών είναι γνωστά τριακόσια πενήντα τοιαύται έταιρεία, πλην έκείνων αί όποία επίτηδες άποκρύπτονται, ως έχουσαι και κάποιον ιδιαίτερον πολιτικόν σκοπόν.

Αί έταιρεία αυτάρ άνήκουσαι εις διαφόρους Μωαμεθανικάς φυλάς, συχνότατα συμβαίνει νά συγκροτούνται μεταξύ των, άκολουθούσαι των φυλών έκείνων τās πολιτικάς διαμάχας. Εις την Άραβικήν επανάστασιν Μωαμεθανοί ήσαν και οι επαναστάται, Μωαμεθανικός και ό στρατός, όστις έστάλη νά τους καταβάλη.

Αλλά όλαι αί διαφοραί και αί έσωτερικά διαμάχαι καταστέλλονται, όταν πρόκειται περί μιάς περιτολής πρός ξένον άλλόδοξον λαόν. Και άκριβώς «Ιερός πόλεμος» θά έσήμαινεν την εξέγερσιν όλων των Μωαμεθανικών φυλών υπό την ήγεσίαν μυστικών και φανερών θρησκευτικών έταιριών, αί όποία θά έδιδον τό σύνθημα. Υπάρχουν όμως οι άθροιστοι οι όποιοι θά ήδύναντο νά εξέγείρουν από του ένός άκρου του κόσμου μέχρι του άλλου τόν Μωαμεθανισμόν; Βεβαίως τό πράγμα είναι δύσκολον και δέν κατορθώνει κανείς νά φαντασθή ότι, εινε δυνατόν ό Ιταλοτουρκικός πόλεμος νά έχη άπήχησιν εις την Ζανζιβάρην και εις τό Ρωσικόν Τουρκεσταν.

Ανεξαρτήτως όμως τούτων, αί θρησκευτικά αδελφότητες του Μωαμεθανισμού παρουσιάζουν πραγματικώς τρομεράν και επικίνδυνον συνοχήν.

Επί κεφαλής έκάστης αδελφότητος ή έταιρίας ύπάγχει εις Σείχη. Του Σείχου — Αοχηγού — αυτού ή δικαιοδοσία είναι άπέραντος. Έκλεγόμενοι μεταξύ των Σερίφων — Αγίων, άπογόνων του Προφήτου — οι Σείχη αυτοί, έχουν τό γόητρον της καταγωγής, είναι συχνότατα πλουσιώτατοι, αλλ' ουχι σπανίως και πτωχοί. Εις αυτούς επιτρέπονται πράξεις, αί όποία δέν επιτρέπονται εις κανένα άλλον. Σερίφης έχει τό δικαίωμα νά δικάσχη και ή άπόφασίς του είναι άνέγκλητος.

Αυτοί πρός τούτους κανονίζουν

τό φορολογικόν σύστημα των φυλών και διατάσσουσιν την είσπραξιν φόρων, ή όποία γίνεται χωρίς καμίαν πίεσιν, διότι άρκετή έπιβολή είναι ή διαταγή του Σερίφου. Οι φόροι αυτοί, οι όποιοι συχνότατα εινε βαρύτατοι, εισπράττονται και εις είδος και εις χρήμα. Οδδεις όμως παραποιείται. Και αί φυλάι όλόκληροι και αί έταιρία και τά άτομα προσφέρουσιν ευχαρίστως την απαιτουμένην θυσίαν.

Έννοείται ότι υπ' αυτούς τους όρους και ούτως έχόντων των πραγμάτων μία εξέγερσις τοιαύτη, όπως ό «Ιερός πόλεμος» θά είχε τρομεράς συνεπειάς διά τόν κόσμον όλόκληρον. Έκατομμύρια λαών φανατικών, έμπνεομένων από βαθείαν θρησκευτικήν παραφοράν, θά επέπιπτον κατά των Χριστιανικών λαών, εκ της συγκρούσεως δέ άνυπολόγιστος θά ήτο ή χύσις του αίματος.

Εδύναχος ό πόλεμος αυτός δέν είναι κατορθωτός. Όλοι οι πόλεμοι οι όποιοι διεξήχθησαν είτε πρός την Τουρκίαν κατ' ευθείαν, είτε πρός τμήματα του Μουσουλμανικου κόσμου, έφερον χαρακτήρα Ιερου πολέμου.

Μία έπιστολή εφθεβείσα επί ταχυδρομού εκ Μέκκας και μη φέρουσα ύπογραφήν, έπομένως, ως ύπετίθετο, προήρχετο από τόν Ίδιον τόν προφήτην Μωάμεθ έλεγεν: «Ω Σείχη Άχμεδ, είδοποιήσου τόν λαόν μου ότι ή ώρα ήλθε».

Όλα τά επαναστατικά κινήματα έν Άλγερία από του 1830 και ένταύθεν παρουσιάζουν τά χαρακτηριστικά Ιερου πολέμου. Ό κυριώτερος άρχηγός της επαναστάσεως, ό Αβδελ Καδέρ, όλην τόν την δημοτικότητα την ώφειλεν εις μίαν έταιρείαν, της όποιάς ήτο μέλος, εις την Μυστικήν Θρησκευτικήν Έταιρείαν

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΔΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

της Γάβιας. Η επανάστασις της Καβυλίας κατά τό 1871, εις την όποιαν ένινηθησαν και οι γέροντες και αί γυναίκες και τά παιδιά, ήμπορεί έπίσης αξιόλογα νά χαρακτηρισθή ως Ιερός πόλεμος.

Τοιαύτα λοιπόν μεμονωμένα πολεμικά κρούσματα, φέροντα εις τόν κύκλον των των χαρακτήρα του Ιερου πολέμου, παρουσιάζονται συχνότατα.

Φαίνεται όμως κάπως δύσκολος ή γιγαντιαία και συγκεντρωμένη εξέγερσις όλόκληρου του Μουσουλμανικου κόσμου. Επί κεφαλής τούτου είναι πάντοτε ό Σουλτάνος Κωνσταντινουπόλεως, και τό σύνθημα, διδόμενον έκείθεν, δέν είναι δυνατόν παρά νά

έχη πάντως μεγάλην άπήχησιν. Εις τό μεταξύ όμως ανεπίχθησαν και ιδιαίτερα οικονομικά συμφέροντα διά τους διαφόρους Μουσουλμανικούς λαούς, τά όποία δέν ύπήρχον όταν ό Προφήτης Μωάμεθ ίδουε την θρησκείαν. Είναι γνωστόν πλέον και άποδεδειγμένον ότι τους ευρωπαϊκούς πολέμους και έν γενει την Παγκόσμιον Ειρήνην την κανονίζουν τά παγκόσμια οικονομικά συμφέροντα. Αργότερα από όλους τους άλλους λαούς εισήλθον εις τόν κύκλον των συμφερόντων αυτών οι Μουσουλμανικοί λαοί, διότι τό πνεύμα της Μουσουλμανικής θρησκείας είναι κυρίως πολεμικόν, ήμισα δέ οικονομικόν. Όπωσδήποτε όμως εισήλθον. Απαξ δέ εισελθόντες θεωρούν πλέον και αυτοί, όπως όλιοι οι λαοί του κόσμου, τόν πόλεμον ως μίαν συμφοράν, έξ ίσου σχεδόν βλάπτουσαν και τόν νικητήν και τόν νικημένον. Και υπ' αυτήν την έποψιν, ή όποία είναι και ή θετικώτερα, ό Ιερός πόλεμος, εις τόν όποιον άπειλούν νά εξέγερθούν όλιοι οι Μουσουλμάνοι, είναι αδύνατος.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΡΕΤΡΙΑ

ΗΔΗ περί τās άρχάς της τελευταίας π.Χ. χιλιετηρίδος ύπήρχε πόλις επί της θέσεως της σημερινής Έρετρίας. Λείψανα ταύτης εινε οι τάφοι, οστινες εφθεβήσαν επί του μικρου άκρωτηρίου κατά την δυτικήν γωνίαν της σημερινής πόλεως, έφ' ου ήτο προορισμένον νά λειτουργήσχη τό ύγειονομείον των Νέων Ψαρών.

Μετά της τέφρας των καέντων νεκρών είχαν συνταφή έν τούτοις, κατά την τότε συνήθειαν, διάφορα πήλινα άγγεία και χονσά πρό πάντων κοσμήματα, άτινα, ως έξάγεται εκ των γραπτών ή έντετυπωμένων σχημάτων, δι' όν κοσμοδύνται, άνήκουσιν εις την γεωμετρικήν περίοδον της Τέχνης, δηλαδή εις τους χρόνους μετάξύν του 10^{ου} και 8^{ου} π. Χ. αιώνος.

Έκ της αυτής πόλεως των γεωμετρικών χρόνων υπελείφθησαν και τά παναρχαίου τύπου, έλλειψοειδούς διαγράμματος, κτίρια, άτινα μετά πολλών όστράκων γεωμετρικών άγγείων εφθεβήσαν κάτωθεν των θεμελίων του έν τώ κέντρο της πόλεως κειμένου ναού του Δαρνηφόρου Απόλλωνος.

Ό Όμηρος άταριθμών τά πλοία, όσα αί διάφοροι Έλληνικάι πόλις απέστειλαν κατά της Τροίας, αναφέρει και την Ειρετρίαν, ήτις μετά των λοιπών Εύβοϊκών πόλεων μετέσχη της έκστρα-

τείας υπό τόν κοινόν των Εύβοϊκών Αδάντων ήγεμόνα. Και θούλιοι δέ περί επιδημίας του Αγαμέμνονος έν Έρετρία, κατά την επιστροφήν εκ Τροίας, εφθεροντο κατά την αρχαιότητα. Αλλ' όμως ουδέν ίχνος εκ των χρόνων έκείνων άνευρέθη διά των άνασκαφών επί της θέσεως της Έρετρίας, μολονότι εξετάθησαν αύται έφ' όλον σχεδόν του χώρου ταύτης. Όστε εινε πολύ άμφίβολον, άν ή μαρτυρία των όμηρικων έπων εινε άληθής και άν και πρό του 1000 π.Χ. περίπου ύπήρχε πόλις επί της θέσεως της Έρετρίας.

Πρός ανατολάς της πόλεως, 1 1/2 ώραν περίπου μακράν ταύτης, επί του μέσου της δυσμικής κλιτύς του Όλύμπου, άνεκαλύφθη σπήλαιον, έν ό εφθεβήσαν λίθινα έργαλεία και τεμάχια άγγείων, προσερχόμενα εκ των προϊστορικών χρόνων της Ελλάδος, διά τούτων δέ άποδεικνύεται ότι, εκει πλησίον, ίσως έν τη πεδιάδι της Βάβειας, ύπήρχε συνοικισμός τις τουλάχιστον 2000 έτη π.Χ., αλλά ποία ήτο ή σχέσις τούτου πρός την μετά ταύτα Έρετρίαν, δέν εινε δυνατόν νά γνωρίζωμεν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΑ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΡΩΜ. ΧΡΟΝΩΝ ΕΥΡΕΘΕΝ ΕΝ ΕΡΕΤΡΙΑ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΧΡΟΝΩΝ ΕΥΡΕΘΕΝ ΕΝ ΕΡΕΤΡΙΑ

Περί της καταγωγής των Ερετριέων πολλά ελέχθησαν εν τη αρχαιοτάτη. Ο Στράβων λέγει, ότι ο Αϊκλος, εξ Αθηνών δραμηθείς, ᾤκισε την Ερέτριαν, εις ην προσήλθον και Αιολείς ἔποικοι και Ἀραβες εκ των μετά του Κάδμου ἐλθόντων εξ Ἀσίας.

Διά των ἀνασκαφῶν ἀποδεικνύεται, ότι ἐκπαλαί ὑπῆρχε συγγενεία τις εν τη τέχνῃ των Ερετριέων πρὸς την Ἀττικήν, ἀλλά και εκ Βοιωτίας εἶνε φανερά ἡ ἀρχαιοτάτη ἐπίδρασις ἐπι της Ερετριεῖς τέχνης, ὥστε ἡ παράδοσις του Στράβωνος περί παναρχαίου ἐποικισμοῦ Ἀθηναίων εις Ερέτριαν δέν εἶνε τελείως ἀπίθανος· και ἡ ἐποικισις δὲ των Ἀράβων του Κάδμου εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ πιστευτή, ἂν δεχθῶμεν ότι διά τούτου ὑπονοοῦνται οἱ Θηβαῖοι, ἔνθα ἀποκατέστη ὁ Κάδμος ἐλθὼν εις την Ἑλλάδα. Ὅτι δ' ὁμοῦ ὑπῆρχε και πυρὴν τις διάφορος των δύο τούτων στοιχείων καταφαίνεται εξ ιδιότητων τινῶν της Ερετριεῖς διαλέκτου, αἱτινες εἶναι ὄλος ξέναι των Ἀθηνῶν και των Βοιωτῶν, πρὸ πάντων δ' εκ της ιδιότητος αὐτῶν του νὰ προφέρωσι τὸ σ ὡς ρ μεταξὺ δύο φωνηέντων και εν τῷ μέσῳ των λέξεων (π. χ. *ἀγοῦριν* ἀντὶ ἄγουριν, *σῆτηρ* ἀντὶ σῆτησιν).

Ἡ αὐτὴ ιδιότης εὐρίσκειται και εν τη διαλέκτῳ της Ἡλίδος, ἐξ οὗ προήλθε και ἡ ἕτερα παράδοσις του Στράβωνος περί ἀποικίας εις Ερέτριαν εκ της παρὰ την Ἠλεικὴν χώραν κειμένης Μακίστου. Ἐπειδὴ δ' ὁμοῦ ἡ ιδιότης της μετατροπῆς του σ εις ρ ἀπαντᾷ κυρίως εν Θεσσαλίᾳ και ἐπειδὴ και οἱ τὰ βορειότερα μέρη της Εββοῖας κατοικοῦντες Ἑλλοπες ἦσαν Θεσσαλοί, πιθανώτερον εἶνε ότι, και οἱ πρώτοι Ερετριεῖς ἦλθον εκ Θεσσαλίας. Εἶνε δὲ γνωστὸν, ότι ὑπῆρχε και πόλις Ερέτρια εν Θεσσαλίᾳ πλησίον της Φαρσάλου, ὅπως πάλιν ὀνομάζεται και εν Ἀθήναις χωρίον τι, ἔνθα βραδύτερον ἦτο ἡ ἀγορά, Ερέτρια. Κατὰ τὸν 8^{ον} π. Χ. αἰῶνα ἡ Ερέτρια εὐρίσκειτο εν τη μεγίστῃ ἀκμῇ της δυνάμεώς της· τὸ κράτος αὐτῆς ἐξετείνεται ἐπὶ του

ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΨΑΡΩΝ (ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΡΕΤΡΙΑΣ)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΔΑΦΝΗΦΟΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΨΑΡΑ—Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΡΕΤΡΙΑ

πλείστου της νοτίου Εββοῖας και πρὸς ἀνατολὰς δ' ἔφθανε και μέχρι των πρὸς τὸ Αἰγαῖον Εββοϊκῶν ἀκτῶν. Αἱ νῆσοι Ἀνδρος, Τήνος και Κέα, ὑπῆγοντο ὡσαύτως εις τὸ κράτος της. Ἐπὶ ἀρχαιοτάτης στήλης εὐρισκομένης εν τῷ ἱερῷ της Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος, τῷ διασημοτάτῳ εν Ερέτρίᾳ, ἦν ἐκκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς ἐπίδειξιν του παλαιοῦ μεγαλείου της Ερετριεῖς, ἐγράφετο ότι, την πομπήν, ἦν ἦγον ετησίως κατὰ την εορτήν των Ἀμαρυσίων, ἠκολούθουν 3,000 ὄπλιται και 600 ἵππεις.

Τότε ἐπεχειρήσε μόνῃ ἡ και εν συνδυασμῷ μετὰ της ἑτέρας ἀμαρυσίους Εββοῖας πόλεως, της Χαλκίδος, την ἴδουσαν διαφόρων ἀποικίων εν Ἰταλίᾳ και Θράκῃ. Την Ἰταλικὴν Κύμην ἴδουσαν ὁμοῦ αἱ δύο αὐταῖ πόλεις, ὅλη δὲ σχεδὸν ἡ Θρακικὴ χερσόνησος της Παλλήνης και του Ἄθω εἶχον ἀποικισθῆ δι' Ερετριέων. Ἡ Μεθώνη, ἡ Μένδη, ἡ Πύον και πλείστα ἄλλα πόλεις της Θράκης ἦσαν Ερετριεῖς ἀποικιαί. Και εις Κέρκυραν δ' ἐλέγετο, ότι εἶχον σταλῆ

τότε Ερετριεῖς ἀποικοι. Ἄλλ' ἡ φιλία και ἡ συνεργασία των δύο μεγάλων Εββοϊκῶν πόλεων δέν ἦτο διαρκής. Τούναντίον φαίνεται ότι, ἡ κοινότης των ἐπιχειρήσεων προὐκάλεσε πολὺ ταχέως ἀντιζηλίαν και ἐχθραν μεταξὺ των δύο τούτων· ἐπεξητήθη δ' ἡ ἀφορμὴ της κατοχῆς της μεταξὺ των δύο κειμένης πλουσίας γῆς του Ἀηλιαντίου πεδίου, ὅπως ἀρχίσθη ὁ πρὸς ἀλλήλας πόλεμος.

Ἐντὸς του 7^{ου} αἰῶνος φαίνεται ότι ἐπεχειρήθη ὁ πόλεμος οὗτος περί του Ἀηλιαντίου πεδίου, ἦτο δ' οὗτος εν των ἐπισημοτάτων γεγονότων της παλαιοτάτης Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὁ δὲ ποιητὴς Ἀρχίλοχος ἔψαλε τὰ κατ' αὐτὸν. Πάντες σχεδὸν οἱ Ἕλληνες μετέσχον τούτου τοῦ Ερετριεῖς εἶνε γνωστὸν ότι ἐβοήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι και οἱ Μιλήσιοι, ἐνῶ μετὰ των Χαλκιδέων ἐμάχοντο οἱ Κορίνθιοι και οἱ Σάμιοι. Και οἱ Θεσσαλοὶ δ' εἶχον ταχθῆ μετὰ τούτων, και τῇ βοήθειᾳ του Θεσσαλικοῦ ἱππικοῦ κατεβλήθησαν οἱ ἱκανότατοι Ερετριεῖς, και ὁ πόλεμος ἀπέβη κατὰ των Ερετριέων.

Ὁ περί του Ἀηλιαντίου πεδίου πόλεμος φαίνεται ότι, διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, κατ' αὐτὸν δὲ παρατηροῦνται τὸ πρῶτον συμφωνίαι μεταξὺ των μαχομένων περί κοινῆς διαρρυθμίσεως των κατὰ τὰς μάχας, διότι ὡς ἦτο ἀναγεγραμμένον ἐπὶ στήλης τινός, οἱ ἀντίπαλοι δέν ἐπετρέπετο νὰ μεταχειρίζονται ὄπλα τηλεβόλα, και μόνον δι' ἀγγεμάχων και εκ του συστάδην ἔπρεπε νὰ διεξάγηται ὁ πόλεμος.

Εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπετάχθη ἡ Ερέτρια μετὰ ἰσχυρὰν ἀντίστασιν τῷ 196 π. Χ., ἀλλὰ και ἐπὶ της Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας δέν φαίνεται νὰ ἦτο ὄλος ἀσημος πόλις. Λείψανα της ἀρχαίας Ερετριεῖς εὐρίσκονται μέχρι των πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Μετὰ ταῦτα φαίνεται ότι ἠρημώθη ἡ πόλις μέχρι της

Ἡ ἴστα των Ερετριέων ἐπέφερε την κατὰπτωσιν της δυνάμεώς αὐτῶν, ἐκτοτε δ' ἡ Ερέτρια μόνον μεταξὺ των δευτερευουσῶν πόλεων ἀναφαίνεται εν τη Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ.

Τὸ πολίτευμα εν Ερετρίᾳ ἦτο μέχρι του τέλους του 6^{ου} αἰῶνος ὀλιγαρχικόν, εἶχον δὲ την ἀρχὴν οἱ περιήρημοι Ερετριεῖς ἵππεις. Περί τὸ τέλος του 6^{ου} αἰῶνος εἰσῆρχθη ἡ Δημοκρατία νομοθετούτος του Διαγόρα.

Ὅτε ἐξεβλήθη εξ Ἀθηνῶν ὁ Πεισιδάτριος κατέφυγεν εις Ερέτριαν, ἐξ ἧς κατήγετο ἡ σύζυγος αὐτοῦ Κοισύρα, ἔλαβε δὲ σπουδαίαν συνδρομὴν παρὰ των Ερετριέων, κατὰ την ἐκ νέου κἀθοδον αὐτοῦ εις Ἀθήνας. Ὅτε περί τὸ τέλος του 6^{ου} αἰῶνος οἱ Ἕλληνες της Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ την ἡγεσίαν του Μιλήσιου Ἀρισταγόρα ἐπεχειρήσαν νὰποικισθῶσι τὸν Περσικὸν ἕξον, ἐπικαλεσθέντες την συνδρομὴν και των ἐν Εβρώτῃ Ἑλλήνων, μόνον οἱ Ἀθηναῖοι και οἱ Ερετριεῖς ἔδραμον εις βοήθειαν τούτων, οἱ τελευταῖοι δ' οἱτοῖ, καιτοῖ δι' ὀλίγων μόνον τριήρων βοηθήσαντες, παρέμειναν πιστοὶ παρὰ τὸ πλεῖρον των Μιλησίων και συνηγωνίσθησαν μετὰ τούτων μέχρις ἐσχάτων.

Ἡ συνδρομὴ αὐτῇ, ἦν παρέσχον εις τοὺς Μιλησίους ὀφείλοντες χάριτας ἐκ αὐτοῦς διὰ την παλαιὰν βοήθειαν κατὰ τὸν περί του Ἀηλιαντίου πεδίου πόλεμον, ἐγένετο ἀφορμὴ της τρομερᾶς αὐτῶν καταστροφῆς κατὰ την δευτέραν των Περσῶν ἐκστρατείαν κατὰ της Ἑλλάδος ὑπὸ τον Δάτιν και Ἀρταφέρνην τῷ 490 π. Χ. Οἱ Πέρσαι, ἐδικαίοντο οἱτοῖ τότε τοὺς Ερετριεῖς διὰ ταύτην, ἐπετέθησαν κατὰ της Ερετριεῖς πρώτης εκ πασῶν των Ἑλληνικῶν πόλεων, ἡ δὲ διχόνοια των κατοίκων αὐτῆς, ἦτις ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἀπέλθωσι οἱ τετρακισχίλιοι Ἀθηναῖοι, οἱ διαταθέντες νὰ βοηθήσωσι αὐτούς, και ἡ προδοσία δύο εκ των πολιτῶν αὐτῆς, Εὐφρόβου και Φύλαργου, παρέδωκαν ταχέως την πολιορκηθεισαν πόλιν εις τοὺς ἔχθρους.

Τελεία καταστροφή των ἱερῶν και των πλείστον οἰκῶν ἐπιχολούθησε την παράδοσιν της πόλεως, ἡ δὲ σφαγὴ των κατοίκων ἦτο μεγίστη. Κατὰ τινὰ ἀρχαίαν μαρτυρίαν οἱ Πέρσαι διασκορπισθέντες κατὰ μήκος της Ερετριεῖς πεδιάδος ἐσαγήνεον τοὺς Ερετριεῖς, ὦν τοὺς πλείστους ἐφόνεον, ὀλίγους δ' ἐζώγγρον. Τοὺς τελευταίους τούτους κομίσαντες εις την Περσίαν κατόκησαν εις την Ἀρδέρικαν της Βαβυλωνιακῆς χώρας, ὅπου ὑπῆρχον διατηροῦντες την Ερετριεῖς διάλεκτον και μέχρι των χρόνων του Ἀλεξάνδρου.

Ἡ ἀφήγησις αὐτῆς της ὑπὸ των Περσῶν καταστροφῆς της Ερετριεῖς εἶνε λίαν ὑπερβολικὴ, διότι γνωρίζομεν, ότι δέκα ἔτη βραδύτερον οἱ Ερετριεῖς ἦσαν εις θέσιν νὰ συμπολεμήσωσι μετὰ των λοιπῶν Ἑλλήνων κατὰ του Περσικοῦ στρατοῦ του Ξέρξου.

Ἡ Ερέτρια ἐξηκολούθησε και μετὰ ταῦτα δρῶσα εν τη Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ ὡς δευτέρα Εββοϊκὴ πόλις μετὰ την Χαλκίδα, συνήθως ἀκολουθοῦσα τοὺς Ἀθηναίους, ὅχι σπανίως δ' ὁμοῦ τασομένη και μετὰ των ἐχθρῶν αὐτῶν. Κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους φαίνεται, ότι δέν ἐδυστήγη. Ἐξαιρετικῶς δ' ἠννοήθη ὑπὸ των βασιλέων Ἀντιγόνου και Δημητρίου του Πολιορκητοῦ, χάρις εις τὸν διάσημον φιλόσοφον αὐτῆς τὸν Μενέδημον, τὸν ἰδρυτὴν ἰδίας Ερετριεῖς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

Εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπετάχθη ἡ Ερέτρια μετὰ ἰσχυρὰν ἀντίστασιν τῷ 196 π. Χ., ἀλλὰ και ἐπὶ της Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας δέν φαίνεται νὰ ἦτο ὄλος ἀσημος πόλις.

Λείψανα της ἀρχαίας Ερετριεῖς εὐρίσκονται μέχρι των πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Μετὰ ταῦτα φαίνεται ότι ἠρημώθη ἡ πόλις μέχρι της

ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΡΕΤΡΙΑΣ

ΚΑΖΑΝΗΣ

ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝ ΕΡΕΤΡΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΗΦΟΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ἐπανιδρύσεως αὐτῆς διὰ της ἐποικίσεως των Ψαριανῶν ὑπὸ του Ὄθωνος.

Ὅτε ἐκνοικήθη ἡ Ερέτρια ὑπὸ των Ῥωμαίων εὐρέθη πλήρης ἀνδριάντων και ἄλλων καλλιτεχνημάτων. Καὶ αἱ νεότεροι δ' ἀνασκαφαί, αἱτινες γίνονται ἐκεῖ ἀπὸ του 1885 μέχρι σήμερον, ἀπέδειξαν την Ερέτριαν μίαν των πλουσιωτέρων εις καλλιτεχνικά εὐρήματα Ἑλληνικῶν πόλεων. Οἱ ἀνεξάντητοι τάφοι αὐτῆς ἀπέδωσαν ἡμῖν ἀναριθμητὰ πολύτιμα ἀγγεῖα πασῶν των τεχνικῶν περιόδων της Ἀρχαιοτήτος. Ἡ αἶθουσα των λευκῶν λεγομένων ληκῶν του Ἑθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου πληροῦται σχεδὸν εξ Ερετρικῶν εὐρημάτων. Καὶ τὰ εὐρωπαϊκά δὲ μουσεῖα κατέχουσι πλείστα Ερετριεῖς ἀγγεῖα, περιελθόντα εις την κατοχὴν αὐτῶν διὰ λαθραίας τὸ πλείστον ἐξαγωγῆς ὑπὸ των ἀρχαιοκαπήλων.

Τὸ Θεάτρον και τὸ Γυμνάσιον της Ερετριεῖς εἶνε μνημεῖα πολιτισμῶν διὰ την σπουδὴν των σχετικῶν οικοδομημάτων κατὰ την Ἀρχαιοτητα. Τὰ τεῖχη αὐτῆς σφζόμενα καθ' ὅλην αὐτῶν την ἑκτασίαν, ὡς και ἡ ἐσχάτος ἀνασκαφείσα δισημικὴ πόλις μετὰ των περιέργων ὀχυρωτικῶν ἔργων αὐτῆς, παρέχουσι σπάνιον παράδειγμα ὀχυρώσεως και περιβολῆς των ἀρχαίων πόλεων.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον των ἀνασκαφέντων μνημείων εἶνε ὁ εν τῷ κέντρῳ της πόλεως κείμενος ναὸς του Δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχεν οὗτος και πρὸ των Περσικῶν πολέμων, καταστραφείς δὲ τότε, ἐπανεκτίσθη βραδύτερον εκ νέου ὑπὸ των Ερετριέων. Ὁ τελευταῖος οὗτος ναὸς ἦτο δορικῶς περιπτερος ἐκτισμένος κατὰ τὸ ἀνώτερον μέρος διὰ πόρου. Πλείστα ἐπιγραφὰι σχετιζόμεναι πρὸς τὸν βίον και την ἱστορίαν των Ερετριέων εὐρέθησαν παρ' αὐτῶν, ἐκ δὲ του παλαιότερου ναοῦ προέρχεται τὸ πολιτισμῶν πάντων των εξ Ερετριεῖς εὐρημάτων, τὰ εκ του ἀετώματος αὐτοῦ προερχόμενα ἀγάλματα, αἱνα εἶνε τώρα καταθεθειμένα εν τῷ μουσεῖῳ Χαλκίδος. Ἐν τη εἰκόνι ἡμῶν παρίσταται εκ των ἀγαλμάτων τούτων ὁ Θεοσεῖς ἀρπάζων την ἀμαζόνα Ἀντιόπην, ἔργον κάλλιστον των περί τὸ τέλος του 6^{ου} αἰῶνος χρόνων. Ἡ ἀνασκαφὴ της Ερετριεῖς δέν ἐπερατώθη εἰσέτι, πολλὰ δὲ προσδοκῶνται ἐκ κέρδη της Ἐπιστήμης εκ της συνεχίσεως ταύτης ἐπὶ των οἰκιῶν της ἀρχαίας

Ερετριεῖς, αἱτινες σφζονται, καλυπτόμεναι δυστυχῶς κατὰ τὸ πλείστον ὑπὸ νέων οἰκῶν, κατὰ τὰ κατώτερα αὐτῶν μέρη καθ' ὅλην σχεδὸν την ἑκτασίαν της ἀρχαίας πόλεως, οἱτοῖ ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀναπαρασταθῆ ὅλον σχεδὸν τὸ σχεδιάγραμμα ταύτης μετὰ της διαφρέσεως διὰ των ὁδῶν και λοιπῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς.

Κ. ΚΟΥΡΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΚΑΤΙ ΤΟΥ ΣΩΛΑΜΟΥ

ΜΙΑΝ ἡμέραν ὁ Διευθυντὴς της Ἀστυνομίας Κερκύρας Ἀριστοτέλης Σερμετῆς εὐρίσκειτο εν τῷ γραφεῖῳ του Ἀρμοστοῦ, δίδων ἀναφορὰν ἐπὶ των συμβάντων του παρελθόντος εικοσιτετραῶρου. Μεταξὺ των ἄλλων ἀνεκοίνου εις τὸν Ἀρμοστὴν ότι, χωρικός τις εκ της κόμης Σταυροῦ, πατῆρ δύο τέκνων (βρεφῶν) ἔφαρτε ταῦτα ἐντὸς μικροῦ λήθητος ζέοντος ὕδατος.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶχε τότε καταταράξει την Νήσον μας, ἀλλ' εἶτα ἀπεδείχθη ότι ὁ βρεφοκτόνος πατήρ εἶχε παραφρονησεῖ.

Ἐπὶ τη ἀγγελίᾳ ταύτῃ ὁ Ἀρμοστὴς Οὐάρδος ἐφοκίσε και ἐξεμῆν, θέλων ἵνα κρημασθῆ ἀμέσως ὁ βρεφοκτόνος. Κατὰ την στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Σολαμὸς, ὅστις, ἰδὼν τὸν Ἀρμοστὴν, τὸν ἠρώτησε διατι εἶναι τὸσφ ἐξημμένος. Ὁ Ἀρμοστὴς, ἀρηγορῶμενος εις τὸν ποιητὴν τὸ συμβάν, τῷ εἶπεν ἰταλιστῶ:

— Questo delitto inaudito fu commesso da un vostro Greco! ὑποσημειῶν τὰς λέξεις.

Ἀηλαδῆ: Τὸ ἀνήκουστον τοῦτο κακούργημα διεπράχθη ὑπὸ ἐνός Ἑλληνός σας.

Καὶ ὁ Σολαμὸς τῷ ἀπήντησε:

— Si! Greco! Ma primo anche nell delitto.

Ἦτοι: «Ναί! Ἑλληνος! Ἀλλὰ πρωτεῖοντος και εις αὐτὸ ἐπὶ τὸ κακούργημα».

Μ. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ο Προστάτης της εν Θεοδοσία Έλληνικής Έκκλησίας Αρχιμανδρίτης κ. Αμβρόσιος Πλειανθίδης, ευπαιδευτός λειτουργός του Υψίστου, μάς απέστειλε μετόν κατά της αυτοκτονίας άρθρον, όπερ ευχαριστώσως δημοσιεύομεν. Ο καλός κληρικός κακίζει έν άρχη όσους έντυγχόντες άδιαφοροσί διά τήν Θρησκείαν, ήτις είναι στήριγμα έν τῷ βίῳ και έπάγεται έξετάζων τά αίτια τής αυτοκτονίας:

Χριστιοί έν τῷ βίῳ έκάστον άτόμον παρουσιάζονται έκτακτοι και άπορόπτοι περιπτώσεις, καθ' ός ο άνθρωπος δοκιμάσει ταιωτάς βαραίας πιερίκας βιωτικές, αίτινες διαταράσσουσι τήν φαινομενικήν γαλήνην και ήσυχίαν, τήν έξωτερικήν είδαιμονίαν και οικογενειακήν εύημερίαν του, όποτε τήν χαράν ή θλίψιν και δυσθυμία διαδέχεται, τήν ψυχικήν ήσυχίαν ή ταραχή και άδημονία άκολουθεί. Έν ταιωτή περιπτώσει, άκουσίως παρουσιάζεται ή άναπόδραστος άνάγκη να άνιχνύσῃ τις τά βάθη τής ψυχής και να άνερευνήσῃ, μήπως εύρη έν αύτή τήν ισχυράν έκείνην βάση έφ' ής να στηρίχθῃ, ίνα μη καταπέση όλοτελώς και άπολεσθῃ. Καί έν τυχῆς ο άνθρωπος ούτος, εάν εύρη έν τῇ ψυχῇ τό ζητούμενον στήριγμα, εύτυχής, εάν ύποδείξῃ εις αυτόν ή ψυχῇ, ότι τό ζητούμενον έρεισμα ύπάρχει έν τῇ Αγία Θρησκεία, ήτις παρέχει τόσας εύεργετικάς άποκαλύψεις, τόσας παρηγόρους διά τήν ψυχῇ έπαγγελίας, ισχυράς ήθικάς άρχάς, οδηγίας και συμβουλίας. Άλλοίμονον δε εις έκείνον, οστινος ή ψυχῇ άνθρωπος ούσα και διερθευμένη ήθικάς, μηδέ ζωογονηθείσα ποτε καταλήλως υπό του θείου και φωτοβόλου τής Αγ. Θρησκείας φωτός, δέν ύποδείξῃ έν έρεισμα παρήγορον και ισχυρόν, έν ταις του βίου δοκιμασίαις, τήν Θρησκείαν. Δυστυχής τότε ο άνθρωπος έκείνος, όστις έν ταις του βίου αντίξοίς περιστάσει και μεταβολαίς δέν έχει ποῦ να βασισθῃ, ποῦ να εύρη παρηγορίαν τής δυστυχίας του, ποῦ να στηρίξῃ τάς σκέψεις και άποφάσεις του. Πολλοί, και μάλιστα μεταξύ των νέων, έν ταιωτή ψυχική καταστάσει διατελοῦντες και υπό άπελπίσις καταλαμβάνομενοι, ως μόνον καταφύγιον νομίζουσι τήν αυτοκτονίαν. Η σνχη επανάληψις, μεταξύ κυρίως των νέων, ταιούτου είδους λυπηρών γεγονότων, οία ή αυτοκτονία, εμβάλλει εις λυπηράς

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΕΙΑΝΘΙΔΗΣ
Προστάτης της εν Θεοδοσία Έλληνικής Έκκλησίας

σκέψεις και δεικνύει ότι, δέν είναι τούτο τυχαία και άπλή σύμπτωσης, άλλ' έξαιρετικόν τής εποχής, ήν διερχόμεθα, γνώρισμα και λυπηρόν φαινόμενον, χαρακτηριστικόν τής ήθικοθρησκευτικής καταπτώσεως των πλείστον μελών τής κοινωνίας, τής διασαλεύσεως των θρησκευτικων πεποιθήσεων και άρχων και τής έλλείψεως πίστεως ελληρικοῦς και άκραδάντων πιστεως δι' αγάπης και έλπίδος προς τον Θεόν ενεργουμένης.

Και έτι περισσώτερον άπορεί τις και εκπλήττεται, όταν αναλογισθῃ, όποια ένίοτε ελάχιστα και μηδαμινά γεγονότα χρησιμοποιουσι ως άφορμαί των αυτοκτονιών, ως συνέθη εις τάς τελευταίως συμβάσας έν τῇ πρωτεύουσι του Έλληνικού Βασιλείου αυτοκτονίας: Έρωτικά άποτυχία, οικονομικά δυσέρετα, έμπορικά πτωχεύσεις, μικροφιλιτιμοί και μικροπρεπείς φιλονεικία, προσβολαί φιλοτιμίας, λιάν είδαισθήτων νέων και νεανιδων και πρό παντός ή εκ τής ζωής άπογοήτευσ, ιδού κατά τό πλείστον τά λυπηρά αίτια των αυτοκτονιών. « Έβαρύνθη τήν ζωήν, οὔδέν μετ' αύτής με συνδέει πλέον, δέν βλέπω οὔτε τον σοπόν, οὔτε τήν σημασίαν αύτής και διά τούτο τερματίζω τον βίον». Ιδού πώς άνοήτως δικαιολογουσι τινες τάς αυτοκτονίας των έν ταις επιθανάτιοις επιστολαίς, τάς όποίας ένίοτε αφινοουσι εις τούς οικείους και φίλους των. Καί έν ταις ταις λυπηρά ταις φαινομενα δέν θα ελάμβανον χώραν, εάν παρὰ τούς αυτοκτονούσιν ήπηρεε πίσις σταθερά και έλπις προς τον Θεόν, εάν εκ τής σμικράς ήλικίας των είχαν καταλήλως διαπαιδαγωγηθῇ ήθικάς και φωτισθῇ διά του Θείου Φωτός τής Ίεράς Θρησκείας και είχε δεόντως καλλιεργηθῇ έν τῇ ψυχῇ αυτών ή πεποιθήσις εκείνη και πίστις, ήν ή Θρησκεία χορηγεί, ότι ή ζωή του ανθρώπου δέν είναι άπλοῦν παίγιον, όπερ δύναται τις, ως θέλει να μεταχειρίζεται και να κόπη τῷ νῆμα αύτής, όταν αύτη παύῃ να τον τέρητ ήν εκ των εταιριών τούτων ήτο και ή «Ολλανδική Έταιρία των Άνατολ. Ίνδιων».

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΑΓΙΟΣ

ΗΤΟ τότε Αυτοκράτορ τής Ρώμης ο όμως Μαξιμιανός, εκ των μεγαλητερον διοκτων του Χριστιανισμού και, όταν εκορέσθη εκ των όργίων τής Δύσεως, επέδραμε τήν Ανατολήν, και ή διάβασις του έσημειούτο τώρα με πτώματα και με όλοκαυτώματα χριστιανών. Ηλθεν εις τήν Μακεδονία και εκει έσημειώθη ή άφιξις του με βασάνους, με θανάτους, με δημεύσεις περιουσιών. Μεταξύ των συλληφθέντων Χριστιανών έν Θεσσαλονίκη, όπου ήλθεν ο Μαξιμιανός, ήτο και ο Δημήτριος. Ούτος ήτο γνωστότατος ως όπαδός του Χριστού και, μέσα από τό σκοτός των φυλακων, έφώτιζε τήν γενετήριον του με τάς προσευχάς του, εγκραδίων δε τούς άλλους υπό τά δεσμά Χριστιανούς εις τήν πίστιν προς τήν νέαν Θρησκείαν. Αηγεύεται ή Ιστορία, ότι, ο άμογαλής και θηριώδης Μαξιμιανός ήθέλησεν, ίνα εις τό στάδιον τής Θεσσαλονίκης τελήσῃ άγώνας. Αίφνης, άγέρωχος και ως όρος περιπατούν, άνεφάνῃ εις τήν κοίτησαν του σταδίου ο πανίσχυρος και τρομερός παλαστής Λυαίος, προσκαλόν διά κήρυκος τον βουλόμενον ν' άντεπεξέλθῃ κατ' αύτου. Άλλ' οὔδεις προέβλεπε. Μεταξύ του άπειραριθμου έκείνου και άσφρακτιώντος πλήθους ήπηρεε και νεανισκος τις, οστινος ή γλυκεία μορφή, ή περθευτική γάρις και ή μόλις τά πρώτα βήματα τής επί του άταλου προσώπου θεσσα Λβη, τον καθότα άγαπητόν τοῦ πάσι. Ο νεανισκος ούτος, έννοήσας τό πνεύμα, ύφ' οῦ ώδοῦμενος ο Αυτοκράτορ προσεκάλε τούς Χριστιανούς εις μονομαχίαν, απεύδει εις τήν φυλακήν, εύρίσκει τον Δημήτριον, τον προκαλεί και ζητεί τάς ενάγκας του διά να μονομαχησῃ με τον Λυαίον. Ο Δημήτριος ήλώθησεν αυτόν και τί του ειπε: «Θάρσει. Θά νικήσῃς και ύπερ του Χριστού θά μαρτυρησῃς». Εις τό στάδιον τώρα, ο τρομερός και άπειρος των όλων Νέστορ οὔδολος πτοείται εκ τής θέας του Λυαίου, του σαρ-

κίνου τούτου κολοσσού, άλλ' επεδέξιος και ως άριστος μονομάχος άποκρούων τάς επιθέσεις αυτου και φωνήσας: «Θε του Δημητρίου βοήθει μοι!» ως άσπρατή διαπερὰ διά ξίφους τον Λυαίον θανασιμος, όστις πίπτε και εκ τής πτώσεως αυτου οσειται ολόκληρον τό στάδιον. Πίπτε ο Λυαίος και μετά τής αίσχράς και άτιμωτικής αυτου πτώσεως πίπτε ή Ρωμαία γοητεία. Καί είναι αλήθεια τούτο. Ο Νέστορ άπηγγονισθη και ο Δημήτριος έλογγισθη, τά δε μαρτύρια ταῦτα εγγιγάντωσαν τήν πίστιν και ή μετά τήν νίκην του Νέστορος καταδίχη του, αντί του στεφανώματος, εκάμε φανατικώτερος τούς Χριστιανούς. Ο φίλος και ο μαθηταί του Δημητρίου έλαβον χροφίως τό σωμα του Αγίου και τό εθαραν. Ο δουλος του Λοῦπος έλαβε τό δακτυλίδιον του μαρτυρος και επιχρίσας αυτό με τό άγιον αίμα του εξέτελεσε και έν Θεσσαλονίκη και εις τά περιχώρα πολλά θαύματα. Καί ο μὲν Λοῦπος εθανάτωθη από τον Μαξιμιανόν, δέν ίσχυσεν όμως ούτος να παύσῃ τά θαύματα του Μεγαλομάρτυρος. Οὔτω πλούσιος τίς άνθρωπος, Λεόντιος δομαζόμενος, ήσθένησε βαρῶς και ήτο αδύνατος ή θεραπεία του. Όταν απηλπίσθη κατέφυγεν εις τον οίκον του Αγίου και ικετεύσας τήν ψυχῇ αυτου εθεραπεύθη. Άλλος άρσος, ο Έπαρχος των Ίλλυριων Μαρκανός, πάσχον υπό πλήθους πληγών, κατέφυγεν εις τον πολιοῦχον Θεσσαλονίκης Άγιον και εκαθαρίσθη παρ' αυτου. Βραδύτερον, όταν επεκράτησεν ο Χριστιανισμός, οί Χριστιανοί τής Θεσσαλονίκης άνήγειραν ναόν εις τον Δημήτριον, τον όποιον όμως οί Μουσουλμάνοι μετέβαλον εις τζαμίον (Κασομύ) μετά τήν κατάκτησιν. Έν τῷ τζαμίῳ τούτῳ σώζεται ο τάφος του Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, εις τον όποιον συρρέουν έξ όλης τής Μακεδονίας και τώρα άκόμη οί Χριστιανοί και προσκονόντες, λαμβάνουν δε δράκα ζωώματος έξ αυτου, τό όποιον έχει θαυμασίαν θεραπευτικήν δύναμιν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

[Η «Εικονογραφημένη», είχε άλλοτε δημοσιεύσει έκτενή περιγραφήν του από του Παλαιού μέχρι του Νέου Κόσμου διάπλου, μετά σχετικόν φωτοστάσιον εικόνων. Είς τό άνα γράμμα τεύχος οί αναγνώσται τής εύρίσκουν γενικήν οὔτως είσινη είσαγωγήν, όχι έκτενή βιβλια, έλλείψει του αναλόγου χώρου, εις τά του Νέου Κόσμου, γραμμένη από τον έκεί άποσταμένον λαμπρόν συγγράμην του Περιοδικού Φίλων. Ας επιφυλαχθούσιν εις προσεχή τευχῇ να ίδουσι και λεπτομερείς περιγραφάς των κυριώτερων πόλεων τής Άμερικής, των μητρώων τής, τής Νιουγροβέρκους ζωής, τής ζωής των όμογενών κ.λ.π.]

Η φήμη των ανακαλύψεων του Χριστοφόρου Κολόμβου, ταχέως διαδοθείσα έν Ευρώπη, διύγειρεν, ως ήτο επόμενον, τήν αντίζηλιαν και άμυλλαν και άλλων έξερευνητών, οί όποιοι βοηθούμενοι τήν φοράν ταιτην προθύμως υπό των διαφόρων Κυβερνήσεων και Έταιρειών, απέπλευσαν προς έξερευνήσιν και ανακάλυψιν νέων μερών του Νέου Κόσμου. Οί διασημώτεροι τούτων ήσαν ο Βενετός πλοηγός και θαλασσοπόρος Γιουβάνι Gabotto και ο νιός του Sebastiano, ο Φλωρεντινος Americo Vesputi, ο Πορτογάλλος Wasco-de-Gama, οί Ίσπανοί Ponce-de-Leon και Hernando-de-Soto και οί Άγγλοι Walter Raleigh και Henry Hudson. Πάντες οί έξερευνηταί οὔτοι έπλεον έξ Ευρώπης με σκοπόν να εύρωσι νέαν οδόν προς τάς Ίνδιαις, φθάνοντες δε εις τον Νέον Κόσμον εισήρχοντο εις τό έσωτερικόν τής χώρας, και προσπαθούντες εις μάτην να φθάσωσι δι' αύτής εις τήν μυθώδως πλουσίαν Κίναν άπέθνησκον. Έδέησε να παρελθουν πλέον των εκατόν ετών από τής ανακαλύψεως του Κολόμβου, διά να γνωρίσῃ ο Ευρωπαϊκός κόσμος ότι ο Νέος οὔτος Κόσμος είναι έντελώς κεχωρισμένος τής Ευρώπης και Άσίας.

Κατά τήν εποχήν εκείνην εσηματίσθησαν έταιρία διάφοροι προς έμμετάλλεισιν των ήδη ανακαλυφθέντων μερών και προς ανακάλυψιν νέων τοιούτων. Μία εκ των εταιριών τούτων ήτο και ή «Ολλανδική Έταιρία των Άνατολ. Ίνδιων». Το φθινόπωρον του 1608 ο Hudson προσεκήθη υπό τής Έταιρίας των Ανατολικών Ίνδιων εις Ολλανδίαν, διά του ιστορικού Van Meteren, Υπουργού τότε τής Ολλανδίας παρὰ τῇ Αύλῃ του Αγίου Ίακώβου. Ο περίφημος θαλασσοπόρος δέν ήργησε να φθάσῃ εις Χάγην, γενόμενος δεκτός μετά πολλών τιμών. Μετά μακρην αναβολήν άπεφασίσθη επί τέλους ή άποστολή υπό τήν άρχηγίαν του Hudson. Το Έπιμελητήριον του Άμστερδαμ ανέλαβε να καλύψῃ τά έξοδα τής άποστολής. Ηγοράσθη μία Ολλανδική γολέτα 80 τόννων, και με πλήρωμα δέκα οὔτω άνδρων, Ολλανδών και Άγγλων, ο μέγας θαλασσοπόρος εγκατέλειπε τον λιμένα του Άμστερδαμ τήν 4ην Απριλίου 1609.

ΤΟ ΕΝ ΜΠΡΟΚΛΙΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΩΝ ΤΑΧΥΓΡΑΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ο Hudson έλαβεν οδηγίας να πλεύσῃ βορείως και βορειοανατολικώς τής Nova Zembla, να μὴν ακολουθήσῃ δ' άλλην οδόν. Εύρεν όμως τήν θάλασσαν πλήρη πάγων προς τό μέρος τούτο. Είς ταιούτον δε βαθμόν έφθασε τό πηγος, ώστε οί ναῦται επάγωνσαν και κατέστησαν άνίκανοι προς εργασίαν. Άπαξ ή δισ τό πλοίον διέφυγε τον κίνδυνον των άγνώστον ρευσμάτων, σωθέν ως εκ θαύματος, όποτε βουνά πάγου τό περιέβωσαν και τό περιεσφρίσαν. Τοσοῦτον δε κατερόμαξε τό πλήρωμα, ώστε επανεσπάρτησεν. Ο Hudson ήναγκάσθη ν' άλλάζῃ δρόμον. Έστρεψε τήν πρώραν του μικρού του πλοίου «Ημισελήνου» δυτικώς, και μετά μακρόν και περιπετειώδη πλοῦν, άπώλεσας τον έτερον των ιστών, έφθασεν εις τήν Newfoundland. Το άτύχημα τούτο τον ήνάγκασε να εισέλθῃ εις τό Saga-

κατά τήν περίοδον ταιτην οί Ολλανδοί διενήργουν μέγα έμποριον γουναριων με τήν Ρωσίαν. Περί τά 100 πλοία έπέλλοντο κατ' έτος εις τον Αρχάγγελον διά γουναριά. Άλλ' ένεγεν των βαρέων τελωνειακων δασμῶν, των επιβληθέντων υπό τής Κυβερνήσεως του Τσάρου Ιβάν του Τρομερού εις τά είδη ταῦτα, οί Ολλανδοί άπεφάσαν να ιδρῶσσι νέον έμπορικόν σταθμόν εις τήν υπό του Hudson ανακαλυφθεισαν Νεαν Γῆν, όποθεν θα ήδύνατο να προμηθεύωνται ταῦτα ελευθέρως. Κατά τό 1610 ολίγοι έμποροι απέστειλαν έτερον πλοιον προς αγοράν γουναριων παρὰ των Ίνδων. Η επείξεσις αύτη τοσοῦτον επέτυχεν, ώστε δύο έτη βραδύτερον, τό 1662 ή «Τύχη» και ή «Τύρις», κωθεγονόμενα υπό των Christiaensen και Block, απέπλευσαν προς τον ποταμόν «Mauritius» ως όνομαζέτο πρότερον ο ποταμός «Hudson». Το επόμενον έτος απέπλευσαν έτερα επί τῷ αυτῷ σκοπῷ. Άλλ' άπεφασίσθη να διοργανωθῇ τακτικώτερα συγκοινωνία με τήν νεοστί ανακαλυφθεισαν χώραν, και να καταστῇ ή νήσος Manhattan κέντρον του έμπορίου των γουναριων έν Άμερική. Μετά τήν άφιξιν του Διοικητου Minnet ο παρὰ τό στόμιον του Hudson ποταμού πρώτος άποικισμός διοργανώθη εις κοινότητα. Ο Διοικητής Minnet ήτο άνθρωπος σπανίας ενεργητικότητας, μεγάλης διοικητικής ικανότητας, και καθ' όλα άντάξιος τής άνανθεύσεως αυτῷ θέσεως. Εργάζετο τάς Ανατολικάς Ίνδιαις, και είχε διαμείνει πολλούς μήνας εις τήν Νότιον Άμερικήν. Άλλά και τούς χρόνους εκείνους οὔδεις άποικισμός εθεορείτο πλήρως άνευ οχυρώσεως, και ή πρώτη φροντίς των άποικων ήτο ή άνέγερσις φρουριων, τό όποιον θα ήδύνατο να τούς προστατεύῃ, και τούς χρησιμεύῃ ως καταφύγιον.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Η των Δυτικών Ίνδιων Έταιρεία όμως είχε δώσει οδηγία εις τον Minuet, να διαπραγματευθή μετά των Ίνδιων τας δια το κληρίον προορισμένας γαίας των, προτού προηί εις ανέγερσιν οικοδομών.

Και επιθεωρών τρόπον τινά την νήσον Manhattan, η οποία είχαν ορίσει ως μέρος στρατιωτικών ενεργειών, υπελόγησε την έκτασιν εις είκοσι δύο περίπου χιλιάδας στρέμματα. Έκάλεσε τότε μερικούς εκ των επισημοτέρων Ίνδιων άρχηγών, και τους προσέφερε κομβόλογια, κομβία και άλλα είδη κοσμημάτων εις άντάλλαγμα της ιδιοκτησίας των. Έδέχθησαν τους όρους μετ' ειλικρινούς χαράς, και η συμφωνία ετελείωσεν άμέσως. Η αξία των άθυρμάτων, δια των οποίων εξησφαλίσθη ο τίτλος της ιδιοκτησίας της νήσου Manhattan ήτο 24 περίπου δολάρια.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μετά μακράν συζήτησιν περι της καταλλήλου θέσεως του φρουρίου, άπεφασίσθη να κτισθί τούτο επί του άκρου της νήσου, όπου η τρίχρωμος σημαία των θα ήδύνατο να κυματίη, προσκαλούσα πάν ξένον πλοίων να εισέλθω εις τον Hudson ποταμόν, και πάντα έμπορον ερχόμενον εις το έδαφος της Έταιρίας των Δυτικών Ίνδιων.

Υπό την επίβλεψιν του μηχανικού Kryn Fredericksen εκτίσθη το φρούριον επί 30 ούκιας περι αυτό το 1626, όνομασθείσης της μικράς πόλεως Νέον Άμστερδαμ.

Ο Minuet διωργάνωσε τα της διοικήσεως της επαρχίας, ειθύς ως έκλεισε την συμφωνίαν της αγοράς της νήσου Manhattan. Η άνωτάτη εκτελεστική, νομοθετική και διοικητική εξουσία ανετέθη υπό της Έταιρίας των Δυτικών Ίνδιων εις αυτόν, βοηθούμενοι υπό πενταμελούς συμβουλίου εκ των άριστων άνδρών της άποικίας. Ούτοι ήσαν ο Peter Byvelt, Jacob Wissinck, Jan Brouwer, Simon Pos και Reynert Harmenssen.

Εις διάστημα όλίων εβδομάδων ήλθον άρκατά πλοία από την Όλλανδίαν με επιβάτας, και ο πληθυσμός της πόλεως ανήλθεν εις 200 ψυχάς.

Επί 23 έτη ο Minuet εκυβέρνησε το Νέον Άμστερδαμ. Κατά τα 23 ταύτα έτη οι κάτοικοι και ο πλοῦτος της νήσου Manhattan ήβησαν άρκευόντως, και η Γεωργία και το Έμποριον άνεπτύχθησαν επαισθητώς δια της ελευσεως και άλλων άποικίων 23 Όλλανδίας, οι όποιοι έφερον μεθ' εαυτών γεωργικά εργαλεία και ζώα.

Τον Σεπτέμβριον του 1664 τρεις τέσσαρες άγγλικοί φρεγάται μετά στρατού υπό τον συνταγματάχην Richard Nicolls ενεφανίσθησαν πρὸς της νήσου. Ο Nicolls έχων ισχυράν δύναμιν ζήτησε παρά των Όλλανδών την ταχίστην παράδοσιν της πόλεως και της Επαρχίας. Ο Stwyversant ήθέλησε να πολεμήσῃ, άλλ' οι κάτοικοι ηγηθήσαν και το Νέον Άμστερδαμ παρεδόθη εις τας χείρας των Άγγλων, χωρίς να ριφθί σφαίρα πρὸς υπεράσπισίν του. Έπειδή δὲ η έστρατεία αυτή κατά του Νέου Άμστερδαμ διωργανώθη υπό του Δουκὸς της Υόρκης, πρὸς τιμὴν του η πόλις άνομασθη Νέα Υόρκη.

Και με την νήσον Manhattan όλόκληρος η επαρχία περιήλθεν υπό την Άγγλικήν έξουσίαν, και η υπερήφανος ερυθρά σημαία εκυμάτισεν, άνευ άντιστάσεως, κατά μήκος όλης της παραλίας από του Acadia μέχρι Florida. Η κυριευθείσα επαρχία εγένετο κτήμα του Δουκὸς της Υόρκης, και ο Nicolls εκυβέρνησεν ως Έπίτροπος.

Μετά έννά έτη, ήτο το 1673 κατά μήνα Ιούλιον, κυριεύε-

ται και πάλιν υπό Όλλανδικής μοίρας υπό τους ναυάρχους Evertsen και Binckes. Η δευτέρα αυτή Όλλανδική κυριαρχία διήρκεσε δέκα πέντε περίπου μήνας, όποτε τον Νοέμβριον του 1674 παρεδόθη και πάλιν εις τους Άγγλους, διατηρήσασα έκτοτε το όνομά της, και κατέστη μία εκ των άγγλικών άποικίων εν Άμερικη μέχρι της άνακηρύξεως της Άνεξαρτησίας των Ήνωμένων Πολιτειών.

Η Πολιτεία της Νέας Υόρκης προσχωρήσασα εις την Ένωσιν άποτελεί σήμεραν μίαν εκ των 46, και την μεγαλυτέραν κατά τον πληθυσμόν, εκ των Ήνωμένων Πολιτειών της Βορείου Άμερικής, έχουσα πληθυσμόν περί τα 8,000,000 κατ., πρωτεύουσαν το Albany, και υπὲρ τας 60 πόλεις, εκ των οποίων επισημοτέραι είναι η Νέα Υόρκη, Albany, Άμστερδαμ, Auburn, Ringhamton, Buffalo, Cohoes, Corning, Dunkirk, Elmira, Geneva, Glens Falls, Gloversville, Hornellsville, Jamerston, Jobstown, Ithaca, Kingston, Lansingburg, Lockport, Little Falls, Middletown, Mt. Vernon, New Rochelle, Niagara Falls, Rochester, Rome, Roughkeepsie, Syracuse, Troy, Yonkers, Watertown.

Η πολιτεία της Νέας Υόρκης όρίζεται πρὸς Β. υπό του Καναδά, πρὸς Ν. υπό του Άτλαντικού Ωκεανού, πρὸς Α. υπό των Πολιτειών Vermont, Massachusetts, Connecticut, και πρὸς Δ. υπό της λίμνης Erie και του Niagara. Η πόλις Νέα Υόρκη εκτισμένη επί της συμβολής των ποταμών Hudson και East River (Άνατολικού Ποταμού) διαιρείται εις πέντε τμήματα (Boroughs), ήτοι Manhattan, Broux, Brooklyn, Zueens, και Richmond. Είναι η πρώτη πόλις του Κόσμου κατά την έκτασιν, και η δευτέρα κατά τον πληθυσμόν. Έχει σχήμα

επίμηκες και διατένεται κατά μήκος μεν υπό λεωφόρων (Avenues), κατά πλάτος δὲ υπό οδών (Streets), αι περισσότεραι των οποίων λεωφόρων και οδών φέρουσιν αριθμούς άντι όνομάτων. Διαιρείται δὲ εις Άνω και κάτω Πόλιν (Ud Town και Down Town), και δια της Πέμπτης Λεωφόρου, η οποία την διασχίζει κατά μήκος, εις Άνατολικόν και Δυτικόν μέρος (East Sity και West Sity).

Με ένδεκα μεγάλας σιδηροδρομικάς γραμμάς, και εκατόν δέκα τέσσαρας άτμοπλοϊκάς, Άμερικανικάς και ξένας, η Νέα Υόρκη συγκοινωνεί μεθ' όλων των πόλεων και παραλίω των Ήνωμένων Πολιτειών, και των κυριωτέρων λιμένων του Κόσμου.

Η Νέα Υόρκη είναι η μεγαλυτέρα βιομηχανική πόλις του Κόσμου. Έχει περί τα 28,000 εργοστάσια και εργαστήρια άσχολούμενα με 297 είδη βιομηχανιών, αντιπροσωπεύοντα κεφάλαιον 1,530,000,000 δολλαρίων, το ήμισον περίπου του εν κυκλοφορία χρήματος των Ήνωμένων Πολιτειών, και άπασχολούντα 74,500 υπαλλήλους, και 668,985 εργατάς, ήτοι το 1/3 του πληθυσμού της Ελλάδος. Το δὲ ετησίως πληρωνόμενον χρήμα εις μισθούς και ήμερομίσθια υπερβαίνει τα 450,550,000 δολάρια, ήτοι το ποσόν το οποίον θα έχρειάζετο να αγοράσθί όλόκληρος ο νομός Άττικής.

Αι πρώται ύλαι αι χρησιμοποιούμεναι εις τα εργοστάσια της Νέας Υόρκης ετησίως υπερβαίνον το 1,000,000,000 δολ. η δὲ αξία της χονδρικής πωλήσεως

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΥΔΑΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΦΥΡΑ QUEENSBORO

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ

των παραθέντων βιομηχανικών ειδών κατά το 1909 υπελογίσθη 2,248,440,435 δολάρια, ήτοι το τετραπλάσιον της αξίας των βιομηχανικών ειδών, τα όποια έξήγαγον κατά την αυτήν περίοδον η Γαλλία και Γερμανία όμοῦ.

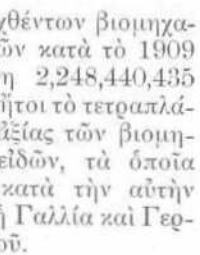
Το Έμπορικόν Έπιμελιτήριον υπολογίζει ότι υπὲρ τα 10,500,000,000 αξίας έμπορεύματα μεταφέρονται ετησίως δια του λιμένος της Νέας Υόρκης, εκτός των μεταφερομένων δια των σιδηροδρόμων.

Η έμπορική κίνησις του λιμένος υπελογίσθη εις 150,000,000 τόννους έμπορεύματα, μεταφερθέντα υπό 10,115 πλοίων, εκ των οποίων 4,200 ήσαν ξένα.

Το έξωτερικόν έμπόριον της Νέας Υόρκης κατά το 1910 ανήλθεν εις 1,727,000,000 υπερθάν όλων των μεγαλειτέρων ευρωπαϊκών λιμένων, ήτοι:

Του Άμβούργου κατά 377,000,000 δολάρια, του Λονδίνου κατά 427,000,000 δολάρια, του Λίβερπουλ κατά 402,000,000 δολάρια.

Η Νέα Υόρκη έχει περί τα 500 σχολεία κατωτέρας, μέσης και άνωτέρας εκπαίδεσεως, και των οποίων ο αριθμός αυξάνει κατ' έτος.

ΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ—The College of the City of New York

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΝ ΝΕΑΙ ΥΟΡΚΗΙ

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΙΣΗΡΟΔΡ. ΠΑΝΕΥΒΑΝΙΑΣ

Τα σχολεία ταύτα διαοροῦνται 1^{ον} εις κοινά σχολεία, τα όποια υποδιδασκούνται εις στοιχειώδη η προκαταρκτικά, 2^{ον} εις άνώτερα, και 3^{ον} εις κολλέγια η πανεπιστήμια.

Το Κολλέγιον της πόλεως της Ν. Υόρκης—The College of the City of New York—

παρέχει δωρεάν εις πάντα τετραετή κλασικήν και επιστημονικήν μόρφωσιν. Το Normal College έπειτα δια γυναίκας, ισοβάθμιον του προηγουμένου.

Το Πανεπιστήμιον της Κολομβίας—Columbia University—το άρχαιότερον και άνωτερον εκπαιδευτήριο, με πέντε σχολάς: 1^{ον} την Σχολήν των Τεχνών, 2^{ον} των Επιστημών, 3^{ον} της Νομικής, 4^{ον} των Πολιτικών Επιστημών, και 5^{ον} της Ιατρικής.

Το Πανεπιστήμιον της πόλεως της Νέας Υόρκης—University of the City of New York—με τας Σχολάς της Νομικής, της Παιδαγωγικής, των Τεχνών και Επιστημών, της Θεολογίας, και της Ιατρικής.

Το Cooper Union η Institute, ίδρυμα φιλανθρωπικόν, με διαφόρους σχολάς ήμερας και νυκτός δι' άνδρας και γυναίκας, και το Brooklyn Institute των Τεχνών και Επιστημών.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΙΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενον τεύχος)

Μαρκοράς έμεινε πιστός μαθητής του Σολωμού, του ίδρυτου της έπισημοκρατικής σχολής, ήτις ανέδειξε τόσους ποιητάς, πού και από αυτούς τους μικρούς εφόρρισε ις δύο ποιηματαίια, πού σολίζον τον νεοελληνικόν Παγρασόν. Ο Κάλβος είναι μεν έξοχος, άλλα δεν έδημοούργησε σχολήν. Ο Κάλβος έμεινε Κάλβος άμίμητος και αν ήθέλησαν να τον μιμηθούν άπέτυχον. Εις τον Βαλαωρίτην επέδρασεν όλίγον και η Γαλλική φιλολογία ο Οδηγώ, ίδίως. Ο Μαρκοράς ήτο και έμεινε τῷ Σολωμῷ πιστός μαθητής και όπαθός.

Ο Μαρκοράς άνετράφη με την Ήταλικήν Ποίησιν, άδιαφορών δια τας σχολάς εις τις άνήκεν. Ολη η Ήταλική Μούσα ήτο εις την καρδιά του, εις την ψυχήν του, από του Δάντου και Πετράρχου μέχρι του Φωσκόλου και Μαντζώνη. Και η Γαλλική Ποίησις του ήτο προσφιλής καθώς και η Άγγλική. Ηγάλα τον Βύρωνα, άλλα θιασώτης ήτο του Μαντζώνη. Η σχολή του μεγάλου τούτου Ήταλού ποιητου επέδρασεν επί του Σολωμού και άλλων Ίονίων ποιητών. Ο Μαρκοράς έμελέτησε πολύ και

nario Estetico αποφαίνεται ότι του Μαρκορά η ποιήσις θεομαίνεται από την ζωσαν εθνικήν αγάπην της Ελλάδος. Και άλλοι Ήταλοι ξετίμησαν τον Μαρκοράν δεόντως.

Ο Μαρκοράς άλλως τε δεν έθεώρει την ποιήσιν βιοποριστικόν επάγγελμα και οδδέποτε εκέφθη την τρόπον να έυδειξη την μούσαν του. Αν όίγωμεν βλέμμα επί του ποιητικού βίου του, διακρίνομεν ότι η ποιήσις του είναι επίκαυρος και ότι είναι άριστος καιροσκοπος ποιητής, εις τον οδδεν ποιητικόν γεγονός, σύμφωνον τοις αισθήμασιν αυτού διέφηνε, και έτοιμος ήτο εις την εκπλήρωσιν παντός πόθου της εθνεγούς καρδιάς του και των φιλικών καθηκόντων, να συνεροτάση δηλαδή η και σολληπθί μετ' φίλου του.

Της μούσης του ο κυριώτερος χαρακτηρισμός είναι η Πατρις. Ο Έθνομίος του ήτο έμφοτος. Δεν ήσθάνθη ποτέ πάλιν μεταξὺ της εθνασθήτου καρδιάς και του λαμπρού νοῦ του, ως συμβαίνει εις πολλούς. Ησθάνετο ότι εκέπαιετο. Ο νοῦς του και η καρδιά ήσαν πάντοτε εν πλήρει άρμονία.

Και ότε την επόθεσαν έλάμβανε εκ των ευκαιριών περιστάσεων, και όταν ετραγοῦδα τα αισθήματα και συνασθήματα της καρδιάς του η κοινά της ανθρωπότητος πάθη η συμβεβηκότα, δεν φαίνεται τερατολόγος, οδδὲ χάνεται εις μεγίστας δνειροπολήσεις. Η φαντασία είναι παιδαγογημένη και οχι άχαλίνωτος, ως εκείνη του Βαλαωρίτου και Παράσχου. Η ποιήσις του, άπόφορα ποιητικής εμπνεύσεως, άμα δε της καρδιάς του ανακούφισις και ευθυμία της ψυχής, έχει ως ιδανικόν την Πατρίδα, την Θεοσκείαν, την Οικογένειαν, την Φιλίαν, το Καθήκον κοινοτικόν και το ιδανικόν διέπαιε με τρόπον δημοσιοληθί.

Αι εικόνας του καταλλήλοι σχεδόν πάντοτε και έντέχνως προσήρ-

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΗΜΟΝ ΜΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

μορμένα. Αρμονική, εδωθμός, τεχνική ή σιγονογία του. Η γλώσσα του καλή και καθαρεύουσα δημοτική. Σχεδόν πάντοτε. Έπειδή περί γλώσσας ο λόγος, σημειωτέον ότι και ο Μαροκοάς ήθελε και αυτός να λάβη μέρος εις το αιδώνον γλωσσικόν μας ζήτημα δι' ερωτησίων αίσχον υπό τον τίτλον δημοσιευθέντων: «Απλή και καθαρεύουσα» έχον επί όντων του δόντον το τρίστιχον:

*Opera naturale è ch' uom favellas,
ma, così o Così, Natura lascìa
poi fare a voi, secondo che v' abellas.*

Τού Μαροκοά οι σίχοι έκέντησαν τον Λασκαρόν, να γράφη εις το αυτό μέτρον δεκαπέντε τετράστιχα, προς τον ίδιον Μαροκοάν άποτεινόμενον περί του ίδιον ζητήματος. Ο Μαροκοάς ήτο τόσο θιασώτης της δημοτικής μας, ώστε μετεχούζετο αυτήν και εις την άλληλογραφίαν του.

Ο Μαροκοάς έδημοσίευε τας ποιήσεις εις Κεοκροαϊκάς έφημερίδας ή εις ήμψήνλλα ή και φυλλάδια έν Κεοκροά έκδοθέντα, σύμφωνα με την άοχην άπο τον δημοσίαν έορτήν ήθελε ποτέ να άκουσθ ή φωνή του. Είναι περίπου είκοσι έντη που φαίνεται το όνομά του κάπτον κάπτον εις Αθηναϊκόν περιοδικόν και ήμερολόγιον και το όνομά του αναφέρεται εις τας έφημερίδας των Αθηνών, ένψ ήρχισε να γράφη και δημοσιεύη εις Κεοκροαϊκάς πρό τεσσαράκοντα και πέτε έτών.

Τού 1857 απέθανεν, ως γνωστόν, ο Σολωμός και ο Μαροκοάς με βαρναλή ψυχήν έγραφε το «Πρώτο Ψηροσάββατο» δημοσιευθέν εις ήμψήνλλον άμέσως. Προφητεύων, προς τοίς άλλοις, έλεγε:

*Πότε, v' άκούσων, Έλληνες,
φίλοι κ' έχρωί μας ξένου,
πως δέ θα πάη κ' ή Τέχη του
στό μνήμα, ως πεθαμένη.*

*Όχι. Τα νία της πλάσματα,
ού θεία πουλιά μιά μέρα
θά χύσουν στον άέρα
πρωτάκουστη φωνή.*

Τού 1863 έδημοσίευε σατιρικόν διάλογον υπό την έπιγραφην «Ο Λέλεκας και ο Σπαροσίης», που άφηνεν έποχην εις τα Κεοκροαϊκά χρονικά. Είναι διάλογος μεταξύ του Υπάτου Αρμυσοτού έν τοίς Ίονίσις Νήσις Stork — που Αγγλικά σημαίνει πελαγοός, κοινώς λέλεκας, λέλέκι — και του Προέδρου της Γερουσίας Καροόσου, όστις στην Κεφαλληνίαν είχε το παρατσούκλι «Σπαροσίης». Ο φόνει και θεσει εύγενής Κεοκροαίος δέν συμπεριέλαβεν εις την συλλογήν των ποιημάτων, «Ποιητικά έργα», την σάτιραν ταύτην, διά να μη πικράνη

κάποιους, όπου ζούν και αναφέρονται σ' εκείνους τους σίχους, όπως έγραφεν ο ποιητής Μαροκοάς εις τον Perno!

Τού 1864 έδημοσίευσε «Τον έρχομό του Γεωργίου πρώτον εις την Κεοκροα» και τον «Βασιλικόν ύμνον», μετά γαλλικής μεταφράσεως πεζά. Ο ύμνος οίτος έτοιμάθη υπό του Μαντζάρου. Ο έρχομός του Γεωργίου Α' στην Κεοκροα τελειώνει με τους σίχους ταύτους προς τον Βασιλέα μας άποτεινόμενου του ποιητού:

*Την ώρα που προπόσχιζε
τ' όρσιον ηρισό το κριμα,
φρονή θα σάπη αντίμακα
αορήνη άπ' το γαλάο:
— Στάσο! Θα ίδης το μνήμα
του Κεοκροά ένδω —
Στος χορηά και σάπασον το,
ού θείο προσοκηνητόν:
πίε της Έλλάδος τ' όνομα,*

*και από βαθεί θ' άκούς
το θαυμαστό λάθος
να ήχολογή χορηούς.
Με σέβας τότε απλόωντας
v' άγρό σου χείρ άπίων,
όρκισον, ως νάχες μάστρα
τον έρδοσο Νεκρό:
— Θα λήσο, θα πεθάνω
σαν Έλληνας κ' έγώ!*

Τού 1875 έδημοσίευσε τον «Όρκον», το άριστούργημά του και έν των άριστουργημάτων της Νεοελληνικής Ποίσεως.

Νομίζομεν ότι θα εδραστηριοθύν οι εύγενείς ήμψν άγραγνώσται, άντι άλλης κρίσεως περί του «Όρκου» να άναδημοσιεύσωμεν ληρομηθείσαν σελίδα της νεοελληνικής χρονικής γραφίσεως ένδω του Βοάλα και δημοσιευθείσαν έν τη «Ωρα» και όντω διά της «Είκονογραφημένης» διασώζομεν το έργον τοΰτο του φιλοσόφου μας. Ίδου αυτήν:

«Έν μέσω της άθρημίας, ήτις οδή σπανίως μās κρυφεί, αναλογιζόμενοι τας άθλιότητας του πεζού βίου, έν διερχόμεθα, μετά ειλκρνούς χαράς έχαιρετίσασμε την παρήγορον άκτινα προσάγον δόξης και μέλλοντος μεγαλείου, ήτις άντέπειε διά του πρό μικρού έκδοθέντος ποιήματος του κ. Γεοργίου Μαροκοά. Η Κρήτη, το Αρκάδιον, ο Ηγούμιμος Γαρούήλ όποϊά άναμνήσεις! Η άγάπη της Πατρίδος και ο ήρωϊσμός ομπλέκονται έν αυτό με τα τροφρούτερα και άγρότερα αίσθήματα και ως έν άνθοδέομη διά φιλοκίλιον χείρος σνηρομομένης, σνενοϋτά διά της Φέσεως και της Τέχνης πάν όπι κατακηλεί την καρδίαν. Η Έδδοκία άποδημήσασα της πολυπαθοϋς ήψου και των γονέων στερηθείσα κατά την άπουσίαν της, τού μόν πατρός πεόντος μεταξύ των πρώτων θανάτων του Έροϋ Άγώνος, της δέ μητρος μη δνηθείσης να έπιζήση εις τον θάνατον έκείνου, έπιστρέφει μετά τριετή έξορίαν εις την ποθητήν πατρίδα όπου ήλιπζε να έβρη τον Μάνθον, προς όν την σνείδεν άγρότατος έρωσ.

[«Έπειτα συνέχισα»].

Η ΥΔΡΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ εις τας παριονάς της λύσεως της όριστικής ύδρευσεως των Αθηνών και τοΰτο μās έργυάται ή άμείριστος σνδρομή της Κυβερνήσεως κ. Βενιζέλου και ή άποφασιστική και νοήμων ένεργεια του Διηάρχου της Πρωτεύουσας κ. Σ. Μερκούρη. Προς τον σκοπόν τοϋτον ο Διημοτικός άρχων μετεκάλεσεν έν Βερολίνο τον κράτιστον της Γερμανίας ύδραυλικόν κ. Αλ. Έρτσμπεργ, όστις έλθών εις Αθήνας έμελέτησεν όλα τα σχέδια, τους προϋπολογισμούς και τας προτάσεις ύδρευσεως, όσαι έχουν ύποβληθ ή εις τον Διημόν. Μετέβη δε, καίτοι γέρον όπωδ ήροπε, άλλ' από τους στίβαρους και άκαταπόνητους έκείνους Τεύτονας, άποπροσώπως εις Στιμφαλίαν και εις τον Μέλινα ποταμόν και άντελήφθη ο ίδιος των πηγών και της ποσότητος των ύδάτων, εις όροπέδια άναρριχηθείς, κατελθών εις χειμάρονας, εις οϋδέν λοχηζόμενος τους κότους, άλλα προς τον σκοπόν δι' όν έκλήθη άποβλέπων. Κ' έλαβεν όλας τας σημειώσεις που του έχοραζόντο, μη πολυ-πολυ σκοπισθείς με ώραία σχέδια και σήοιαιργας και σίφοντας και γεφύρας εις το χαρτί, άλλ' άνατρέξας εις την ουσίαν, εις τας πηγάς.

— Πρώτα να ίδοϋμε τι νερό έχετε, έλεγεν εις τον κ. Διημάρχον, κ' έπειτα βλέπομε τα σχέδια.

Ο εύγενής και σοφός εις τον κλάδον του Γερμανός ύδραυλικός τόσο έμμεγυθή από το κλίμα των Αθηνών, από την Φύσιν, από τ' άρχαία

μνημεία, από την ζωήν μας, από τον χαρακτήρα του Έλληνικού και από τας μεγάλας σχετικώς με τα μέσα και τας δυνάμεις μας προσόδους που εϊδε, ώστε τηλεγραφικώς άνήγγειλεν εις τον έν Βερολίνο Διημάρχον των μηχανικών να του κρατήσουν όρισμένη ήμεραν και ώραν όπως γράψι μίαν διάλεξιν, τηλεγραφικής και τον τίτλον: «Έντυπώσεις Έλληνου μηχανικού από την Έλλάδα».

Πιστεύομεν ότι ο τόσο σεβαστός και μετριόφρων Γερμανός σοφός πρό παντός θα σπεύση να στείλ η την πολύτιμον γνώμην και συμβουλήν του, περί του πως θα ήμποροσωμεν να φέρομεν άφθονα νερά εις την Πρωτεύουσαν, σνδνύάζον το μέγα τοϋτο και στοιχειωδέστατον εύεργέτημα αυτής με τα οικονομικά βάση, τα όποια θα δνηθούν να σηκώσουν και αι Αθήνα και ο Πειραιεύς με διοζέτευσιν ποταμού ύδάτων ή από την Στιμφαλίαν, άδιάφορον διά τους κατοίκους, ή από τον Μέλινα.

Η παραπτεμένη εικόνα παριστά τον έν λόγφ ύδραυλικόν κ. Έρτσμπεργ, έπεξεργαζόμενον έν τη μεγάλη αίθούση του Διημάρχου τας ύποβληθείσας από μέλετας ύδρευσεως, περιτοχούσμενον δέ από τον άνεξαντήλτου δραστηριότητος και δαιμονίας έπρευεργικότητος Διημάρχον Αθηναϊόν κ. Σπ. Μερκούρη, τους μηχανικούς του Δήμου και του Διημοσίου, δύο άλλους Άγγλους μηχανικούς και τον Γεν. Γραμματέα του Δήμου κ. Γ. Παροασκευότουλον.

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΡΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΙΟΣ Μαμουότσο: Ποίος Άγιος πάλιν είναι αυτός; Αναγνώστα, έρωτήσον τον άλιέα της Μαριτζελλίνας, της παραλίας του Κιάργου, του κόλπου και των άρωστηρίων του Σαλέρο, όλης της Καλαβρίας, μέχρι του κόλπου του Σκουλλάτας και θά σοι άποκριθ ή άποκαλιπτόμενος:

— Είνε ο Άγιος των ναυτικών. Αυτός μās προσατείει στην φουρτούνα την κόβει, με την χάριν του Θεού, τό λεπτό.

Έν τούτοις εϊνε περιεργός ο τρόπος καθ' όν ο άλιεύς ή ο ναυτικός επαλαίεται την χάριν του Άγιου. Θα προσπαθήσω να τον περιγράψω, γενόμενος μάρτυς αυτού.

Πρό όλίγων μηνών εϊχον λάβει έν Γενοϋή το δέπλωμα του πλοίαρχου πλοίων της μικράς άποτολίας. Εϊχον λάβει το δέπλωμα, άλλα διά να δνηθώ να το χρησιμοποίησω, άφειλον άκόμη να έξασκηθώ επί έτος πρακτικώς. Διά μέσου συγγενούς μου τινός έναυτολογήθη εις το πληρωμα του Νεοπολιτανικού πλοίου «Εθαγγελισμός», σνεκείμενον από πενήτηκοντα το πολυ γνησίους Νεοπολίτας.

Σνήνησα το πλοίο εις το Σαλέρονον και μετ' όλίγας ήμέρας άπέκτησα οικείτητα με τους σνταξείδιώτας μου.

Ο πλοίαρχος, άνθρωπος ύψηλότατος, ίσχνός, με μακράν γενειάδα μισοπόλιον, έβλασφήμει όλας τας θεότητες, ύπαρχούσας ή μη και... όλας τας Κυριακάς, όταν ήγχεροβολούσμεν εις τινά λιμένα, μετέβαινε εδοσεβός εις την λειτουργίαν. Ησθάνθη ταχέως κλίσιον προς αυτόν, όστις κατά τον τρόπον του, δηλαδή βαναυσός και έξαναγκάζω με να μεθώ κατά διαλειμματα από ποτά ίσχυρά και βαρύτερον καπνόν, άντεπεκρίθη έν τούτοις με ίσην συμπαθείαν.

Παρά την έμπροσούνην όμως, ήτις τόρα μās σνεδέει, δέν εϊχον ποτέ έπιτύχη, με όλην μου την περιεργειαν και όλα τα τεχνάσματά μου, να ίδω, έσοι και διά μίαν μόνον στιγμήν, τί περιείχε ένα μικρόν και σκοτεινόν δωμάτιον, κείμενον παραλεύρας της καμίνιας του πλοίαρχου

Κάποτε εϊχον έρωτήσει περί αυτού τον θαλασσινόν γερόλυκον. Άλλ' έκείνους παρατηρών με λώζως:

— Παιδί μου, μου άπεκρίθη σοβαρώς, παρακάλεϊ τον Θεόν να μη σε άξιώση ποτέ να ίδης έκείνο που εϊνε έκεί μέσα.

Μου όμιλήσεν με τοιούτον τρόπον, ώστε έκτοτε ήρχισα να τρέφο πρός το άντικείμενον αυτό μέγιστον σεβασμόν, άποτέλεσμα ένός φόβου άορίστου, ματαίου, όστις με έκυριενεν όταν άφειλον να διέλθω, πάντοτε έξ ανάγκης, ποτέ έκουσίως, τον στενόν διάδρομον, τον ήτρον και σκοτεινό, προς τον όποιον ήνοιγότο ή μάλλον ήτο κατεσκευασμένη — διότι ποτέ δέν την εϊδον να άνοίγεται — ή θύρα της μυστηριώδους κρύπτης.

Μερικοί ναύται δέν ύπερζαν όμιλητικότεροι του πλοίαρχου και εις τας έρωτήσεις μου, προσπατείνοντες το μικρόν δωμάτιον, μου άπήντων:

— Ε! Σντρωφε, έκεί μέσα εϊνε ο Άγιος Μαμουότσο.

Και λέγοντες αυτό άπεκαλύπτοντο, άπομακρυνόμενοι.

Εϊχον ηδη κάμη το πρότον ταξίδιον μέχρι της Γκαέτας, με φορτίον ήρωϊον καρπών και τόρα από τινον ήμερών έμεθα ήγχεροβολήμενοι πρό του Άμάριου, περιεμνοντες να συμπληρώσωμεν το φορτίον μας και να άναχωρήσωμεν διά τον γήρον του Βασιλείου της Καλαβρίας, πράγμα το όποιον έμελλε να γίνη το βραδύτερον, κατά την αυτήν έσπεραν. Και πράγματι άνεχωρήσωμεν περί την δύσην του ήλιου, εϋθυμοι και ζωηροί, από τον πλοίαρχον μέχρι του ναυτοπαίδος.

Ο άνεμος ήτο ευνόϊκός, το ύδωρ διανές, το φορτίον πλήρες. Τί ήδυνάμεια να ποθήσωμεν περισσότερον, ήμεις οι ναυτικοί; Φαντάσθητι, άναγνώστα: Υπεμεΐδια και αυτός ο γέρον πλοίαρχος, ο σχεδόν πάντοτε τόσοσ σνευρωπόσ.

Έκει εις την πρόραν με την χείρα επί του εύρέος και έρρυντιδόμενον μετώπου του, του ήλιοκαούς, παρηκολούθει την πορείαν του θνήσκοντος ήλιου εις τον όρίζοντα τον άτέρμονα, τον εύρύν.

Τον έπληρίασα άδο-

— Παιδί μου, παρακάλεϊ τον Θεόν να μη σε άξιώση ποτέ να ίδης έκείνο που εϊνε έκεί μέσα.

ούβως και τρόπον τινά ως φιλοφρόνημα, τώ εϊπον μειδιών: — Ε! Καπετάν-Μπρέσσα, άν θέλη ο Θεός, θα άράξωμε χωρίς την βοήθειαν του Άγιου-Μαμουότσο.

Ο καπετάν-Μπρέσσα, έστράφη βιαίως, με ήτένους έξηγηγυόμενος, και συλλαβών με από τον βραχίονα:

— Μπα! Ποϋ να πάη... έβρυνθή. Το παράναες καλήμοπαϊδο! Και έπειτα μετά βραχείαν διακοπήν: Ο Θεός να μās λυτηθή.

Και τον εϊδον v' άπομακρύνεται, να περιπλανάται, έξεταζών τον μεγάλον ίστόν, τον τριγκον, το κάσσαρο, τα πανιά, τα ξάρτια, όλα τα χροϊώδη, όλα τα έξαρτήματα, τα παραπέτα, χωρίς να μου ρίψη πλέον ούτε έν βλέμμα, χωρίς να μου εϊπη ούτε μίαν λέξιν.

Δέν κατέβη κάτω και, με τους όφθαλμούς καρφωμένους, παρηκολούθησεν επί πολυ τον σχηματισμόν και την πορείαν ένός μικρού μαφρου νέφους. Το εϊδεν να αΰξάνη ταχέως, ένψ συγχρόνος καθίστατο πλέον μαφρον και πυκνόν και το πρόσσπον του καθίστατο άγροχόνον, με τους όφθαλμούς άνεγνούς περιστρεφόμενος, και συγχρόνος σνύνον.

Ο άνεμος ήψήσεν, ή θάλασσα έταράσσετο και ο Έθαγγελισμός, ήρχισεν χορόν, ο όποιος θα διήρχει τοϋλάχιστον όλην την νύκτα.

Όταν πλέον το σκοτός έκάλυπτε την θάλασσαν και ή παραλία ήτο μακράν, αι βρονται και άστραται συχνά επηκολούθουν άλλήλας, ένψ συγχρόνος πλημμύρα ύδατος έχύνετο έφ' ήμψν. Δέν εϊχον ποτέ παροστή εις τοιούτον θέαμα της όργισμένης Φύσεως και τόρα το έβλεπον τρέμων και άχνός εις σμειλον, ώστε και αυτός ο κερανόσ θα με έλυπειτο.

Ο έμποροπλοίαρχος του μέλλοντος! Ο καπετάν-Μπρέσσα, περιεπατεί άπαθής και ήσυχος τόρα, περιόρνος ύπό ύδατος επί της γεφύρας, δίδων από καιρού εις καιρόν διαταγάς, αίτινες άμέσως έξετελούντο από το πρόδθημον και δραστήριον πλήρωμα.

Έν κύμα, μεγαλύτερον των άλλων, έκτύπησε το πλοίον πλαγίως και το έκκαμε να κλίνη προς το πλευρόν. Έκυλίσθην κατά γής. Ο πλοίαρχος διήρχετο πλησίον μου.

— Άγ! Καπετάνιε, καπετάνιε! έφώναξα.

Με παρετήρησεν από κεφαλής μέχρι ποδών.

— Θάπτελε, κύριε, και τάπαθε! εϊπε και παρήλθε.

Έσώθηην μέχρι του ύποστρώματος και όχρυνόθηην όσον ήδυνάμην καλλίτερα εναντίον των προσβολών της θυέλλης.

Περί την πρωίαν, από την καμίνιαν μου, ήτις ήτο παραπλεύρας της του πλοίαρχου, ήκουσα να διέοχεται κάποιος τον διάδρομον. Έπέσθη τον Άγιον Μαμουότσο και έξήλθον. Ο πλοίαρχος διέβαινε την οδόν του μυστηριώδους θαλαμίσκου. Τον παρηκολούθησα μακρόθεν και επί τέλους ήδυνήθη να ίκανοποιησω την περιεργειάν μου.

Επί βάθρου, άποτελουμένου από παλαιά σχοινία και από ίστια τετριμμένα, ίστατο δυσσοείδς έν ξύλου εϊδωλον, βεβαμένον με χρώματα ίσχυρά, ήψου έν σννόλω ένός μέτρον, περιτυλιγμένον με λευκό ιστίον, και κρατοϋν διά της δεξιάς μικράν άγκυραν έκ ξύλου. Ο πλοίαρχος γονυκλίνης πρό αυτού παρεκάλεϊ:

— Άγιε Μαμουότσο, ίκέτετε δακρύων, κάμε έλεος. Η νύκτα έπέερασε και ή φουρτούνα λιγοστεύει δέν πρόπει να άφίσις να περάση ή νύκτα χωρίς να ξαναφέρης την μονάστα. Και έστάθη v' άκροασθη.

Η θύελλα έμείνετο ο Έθαγγελισμός, έχόρνε, έχόρνε...

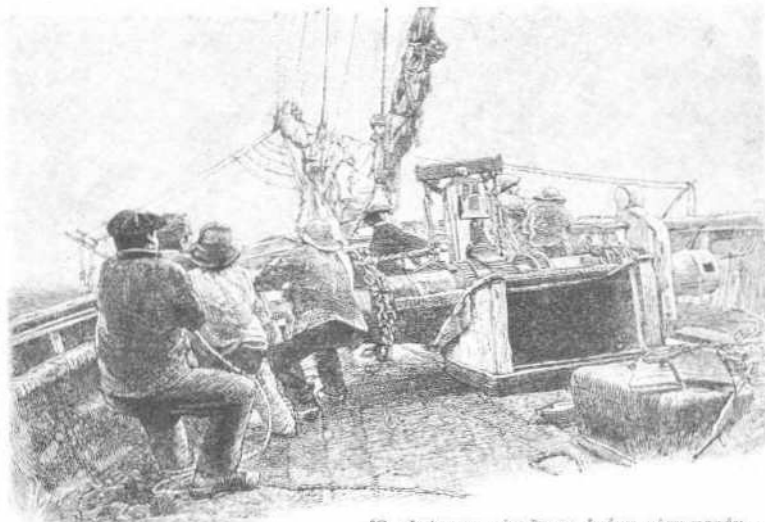
— Άγιε Μαμουότσο, κάμε έλεος... κάμε έλεος... Έπανελάμβανε ο πλοίαρχος.

Ο Άγιος όμως δέν ήκουε και ο καπετάν Μπρέσσα έφράττατε.

Η θύελλα έμείνετο ο Έθαγγελισμός, έχόρνε, έχόρνε...

Τζέτενσεν άκόμη μερικάς φράσας, έπειτα τόν είδον να έγείρεται όρημητώσως και, τείνον τούς γρόνθους προς τόν Άγιον :

Ο πλοίαρχος τόν έφερε άκόμη μίαν φοράν...

Και ήρωόσθη. Η θύελλα έπέμενε εις την μαρίαν της.

Τότε ο καπετάν-Μπρέσσα, έγινεν έξω φρενών, έλαβεν έν σχοινίον και :

— Ταϊτούλο! Καρλίνο! Πεπλίνο! Ρουμπέτο! Έφώναξε.

Μετά τινος στιγμάς ένεφάνισθησαν οι άπεκαλύφθησαν, παρέτησαν τόν πλοίαρχον, όστις τούς έδειξε τόν Άγιον. Ένόησαν. Ο Μπρέσσα έλαβε τόν Άγιον Μαμουόστο εις τούς βραχίονάς του και, άπολοφού- μένος από τούς τέσσαρας και έμέ, μέχρι τούδε θεατήν άπα- ρατήρητον, έπροχώρησε προς την μικράν κλίμακα, την προς το κατάστρωμα. Φθάσας επάνω, περι- ήχησε τόν Άγιον εις τό παραπέτο και :

— Άγιε Μαμουόστο, ίκετεύω, άκόμη μίαν φοράν, κάμε έλεος.

— Η θύελλα δέν εφάνετο να έλαττωται...

Οι ναύται έφώρσαν έπειτα τούς σκοπούς των εις ένδειξιν περιφρο- νήσεως προς τόν Άγιον, και ο καπετάν-Μπρέσσα, άφού έκαμε ένα βρό- χον με τό σχοινίον, περιέβαλε τόν λαμόν τόν Άγιον. Έπειτα, μέσθ των βλασφημιών, τόν όρημνών, τόν πτωμάτων τού πληρώματος, τόν έρο- νην εις την θάλασσαν, κρατών από την μίαν άκραν τόν σχοινίον. Τό πωχόν ύψλον, μόλις ήγγισε τό ύδωρ, ήρχισε ένα χορόν καταχθόνιον υπό τας βρομολογίας και τά :

— Πνέου! Πνέου! τού πληρώματος.

Ο πλοίαρχος τόν έφερε άκόμη μίαν φοράν επί τού καταστρώματος, και :

— Άγιε Μαμουόστο, θέλεις να κάμης έλεος; Τό ήρώτησε.

το κατάστρωμα. Φθάσας επάνω, περι- ήχησε τόν Άγιον εις τό παραπέτο και :

— Άγιε Μαμουόστο, ίκετεύω, άκόμη μίαν φοράν, κάμε έλεος.

— Η θύελλα δέν εφάνετο να έλαττωται...

Οι ναύται έφώρσαν έπειτα τούς σκοπούς των εις ένδειξιν περιφρο- νήσεως προς τόν Άγιον, και ο καπετάν-Μπρέσσα, άφού έκαμε ένα βρό- χον με τό σχοινίον, περιέβαλε τόν λαμόν τόν Άγιον. Έπειτα, μέσθ των βλασφημιών, τόν όρημνών, τόν πτωμάτων τού πληρώματος, τόν έρο- νην εις την θάλασσαν, κρατών από την μίαν άκραν τόν σχοινίον. Τό πωχόν ύψλον, μόλις ήγγισε τό ύδωρ, ήρχισε ένα χορόν καταχθόνιον υπό τας βρομολογίας και τά :

— Πνέου! Πνέου! τού πληρώματος.

Ο πλοίαρχος τόν έφερε άκόμη μίαν φοράν επί τού καταστρώματος, και :

— Άγιε Μαμουόστο, θέλεις να κάμης έλεος; Τό ήρώτησε.

τα την προίαν ο Άγιος Γνωρίζουν ότι τότε επί το πλείστον η θύελλα ήσυχάζει, δηλαδή—Οχι! Παρ' όλίγον να φανώ αίρετικός—γνωρίζουν, θέλω να είπω, ότι τότε ο Άγιος κάμνει έλεος.

Μετά τινος ώρας, ο πλοίαρχος ήλθε προς έμέ μειδιών, και θέτων την ευρέτιαν και τυλώδη χείρα του επί τού ώμου μου, μου είπε :

— Παιδί μου, φηνά την έγλήτσομαι. Άλλοτε, όταν εινε καλός καιρός— έδώ έχρημάσασε την φωνήν του τόσον, ώστε μόλις την ήκουον— να μήν πιάνης στό στόμα σου τόν Άγιον Μαμουόστο.

— Διατί; Τόν ήρώτησα.

— Διατί; Ξέρω και γώ; Μού τό έχη ειπή ο πατέρας μου! Μού άπεκρίθη.

Μετάφρ. Α.

ΟΝΕΙΡΑ — ΗΤΑΝ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ

Όνειρο είδα μ' άνοιχτά τά μάτια κι' άκουσα την γλυκαή της την φωνή, και την καρδιά μου έννοιωσα κομμάτια. Άγάπρευτα από τότε μού ποιεϊ.

Τούς έδυμήθηκα αύτους τούς νεανικούς μου στίχους ένα βράδυ, που ή βάρκα μ' έφερε κοντά εις τό άκρον της άκτής τού Γαλατά, όπου μέσα από τό κύμα άνατηρόν πεικία και κυπαρίσσια.

Ο γέρος βαρκάρης έφώναξε :

— Ήζώ καλησπέρα.

— Ήζώ καλησπέρα! Ήκούσθη μέσα από την πράσινην γην καθαρά και δυνατά.

— Φώναζε και σύ' μού είπε. Δέν μιλής; Τι έχεις;

— Άγαπώ τού είπα άνευδίστη.

— Άγαπώ! Ήκούσθη από τό βάθος της άκτής.

Και έφώναζε χωρίς να θέλω :

— Άγαπάς άκόμη;

— Άκόμη! Είπεν ή φωνή.

Δέν έροτοσθε αύτή. Άπαντούς. Έστέναζε.

Δέν έβλεπα τώρα γύρω μου. Δέν έγνώριζα που είμαι. Ήτον γνωριμή μου ή φωνή. Ή ίδια φωνή. Ή λαχταριστή γιά μένα, και τώρα έπειτα από τόσα χρόνια, που δέν άντιήχησε σ' αύτία μου.

Ήτον αύτή. Την άκούω να μού επαναλαμβάνη, όπως μετά τούς παλαιούς προσωρινούς χωρισμούς, και τώρα— έπειτα από τόν παντο- τεϊνόν— αύτό τό «άκόμη», έτσι πεισματικά.

Δέν αισθάνομαι ότι ο βαρκάρης κοπιηλατεί τώρα δυνατώτερα διά να φύγωμιν μακριά από την «Ήζώ».

Μία στιγμήν, που ή σελήνη έπρόβαλε λίγο από τά νέφη, με είδε, — όπως μού διηγείθη έπειτα— κίτρινον και ένόησε τόν σεισμόν που εκλό- νισε την ψυχήν μου.

Έγώ έφώναξα :

— Μη παίζεις με την καρδιά μου.

— Παίζεις με την καρδιά μου! Άντήχησε λυπητερά.

— Οι έρωτες βροκολοκισίζουν;

— Βροκολοκισίζουν! Άπήνησε ή φωνή. Άπήνησε, δέν έρώτησε.

— Δέν σ' άγαπώ! Είπα με πείσμα.

Και ήκουσα :

— Σ' άγαπώ.

Ήθελα να διορθώσω τό τρομερόν μου σφάλμα.

— Σ' άγαπώ κι' έγώ.

— Κι' έγώ.

Ήτον αύτή ή ίδια φωνή της.

Δέν πιστεύω οσα μού έγίγει ο βαρκάρης. Ότι εις εκείνο τό μέρος τού Γαλατά, τό έπονομαζόμενον «Ήζώ», τό δμώνιμον παιγνίδι της φωνής έχει μίαν περιέργον ποικιλίαν, έφ' όσον άλλάσσει κανείς θέσιν, ένφ προχωρεί ή βάρκα. Άλλοτε επαναλαμβάνει μίαν φοράν την φωνήν και άλλοτε δύο και τρείς. Και πότε όλας τας λέξεις, πότε την τελευταίαν. Κάποτε δυνατά, ώστε να διατηρηται ο τόνος της φωνής, κάποτε άσθενέστερα και παρηλλαγμένως.

Τίποτε. Έγώ ήκουσα την φωνήν της. Την ίδια της την φωνήν. Γλυ- κειά, θλιβερή, ποθητή να μού λέγη: «Σ' άγαπώ!»

ΔΗΜ. ΔΗΜΕΡ

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

ΕΙΣΘΕ Ισχνή; Όχι Ισχνή συνεπεία μακράς και έξαντλητικής νόσου. Αυτό δέν εινε πάθος. Ένώ ή κατά φύσιν Ισχνότης εινε πάθος, εινε ελάττωμα επηρεάζον σημαντικώς την καλλονήν της γυναικός. Άκού- σαιε πρώτον τας αίτίας της Ιδιοπαθούς αυτής Ισχνότητος, όπως την λέγονται οι έπιστήμονες: Η κληρονομικότης έν πρώτους, ή όποία παίζει μεγάλην όρόλν εδώ, ή υπαρκτίς παρασίτων, τανίας, ελμίνθων κλ. έντός του έντερικού σωλήνος, ή κακή πέψις, συνεπεία πάθους τού στομάχου, ή ανεπαρκής ή κακή ποιότητος τροφή, ή κατάχρησις όζίνων υγρών και ίδια τού όζους, ή πνευματική και σωματική υπερχάποισις, αι ήθικαι συνηθεισείς, όλα αυτά επιδρῶσιν επιβλαβώς.

Πρώτον, ή υπαρκτίς παρασίτων έντός τών έντέρων, εκδηλουμένη δι' άνο- ρεξίας, πόνον κοιλιακών, βουλιμίας άλλοτε, βορορηγμών και γενικής έξαντλήσεως, δεύτερον δέ ή κατάχρησις τών όζίνων υγρών, προς έπιτευ- ξιν— ως νομίζουσι αι πολλαί— τού χρώματος της ευσωσθίας, επι- δρῶσιν άδελφίως διά τόν οργανισμόν. Πράγματι έξηκρίβωσαν ότι τά όζωα φθείρουσι τά τοιχώματα τού στομάχου και έμποδίζουν ούτω την άπορρόφησιν τών διά την θρέσιν τού σώματος ουσίων.

Άλλά και ή ζηλοτυπία παίζει, ως διεπιστώθη, τόν όρόλν της. Βίος ήμερος λοιπόν, άνάταισις πνευματική, γαλήνη ψυχική, εκλεκτή τροφή, εις περιπτώσεις δυσωπείας, ύπνος όκτώ ώρών τουλάχιστον, καθα- ρός αήρ, θαλάσσια ταξείδια και φάρμακα κατά της τανίας, άν ύπαρχη. Αύτα είχαι οι στοιχειώδεις όροι προς καταπολέμησιν της Ισχνότητος. Έχομεν όμως και τροφάς βοηθησάσας εις τούτο. Ούτω αι λιπαρά ούσια, έλαιώδεις, βούτηρον, πρῶσοματν κρέας χοίρου, δίδου εύάρεστα απο- τελώματα, καθώς και τά άμυλόχα, ή πάστες, τό άλευρον, ο άραβό- σπιτος με ζάχαριν και βούτηρον, τό γάλα άφθονόν, οσέτι ή με σοκολά- ταν τό πρωί, τά ψάρια, τά όστρακα, τά αυγά, τά ζεζχαρωδή, μεταξύ τών όποιων και τά σταφύλια. Καίτοι ο χυμός τών σταφυλών δέν έχει τό συστατικά τού γυναικείου γάλακτος, όπως είπον τινές, έν τούτοις, λόγω της μεγάλης περιεκτικότητος εις σάκχαρον, ειναι τροφή άξία λόγου.

Χρειάζεται όμως μεθοδική σταφυλοθεραπεία, διότι τά πολλά σταφύ- λια, λόγω της εισαγωγής πολλών άλάτων, τρυφικού όξέος, μηλικού κλ. εις τόν οργανισμόν, προκαλούν άπισθανισιν, δι' ο και ένδείκνυται άφθο- νος χρήσις σταφυλών εις τά πολύσαρκα άτομα. Τρίς μόνον της ήμέρας να τρωγείτε, οσα θέλετε να παχύνετε, εις τας 6 ή 7 τό πρωί μίσην λίτραν λεπτολόιυδα σταφύλια, εις τας 10 π. μ. και εις τας 5 μ. μ., χωρίς όμως τά κοκκούτσια και τόν φλοιόν, βαθμηδόν δέ να φθάσεται εις τέσσαρας λίτρας την ήμέραν έν όλω. Άλλά να κινήσθε και όλίγον εις τό ύπαιθρον και να κάμειτε και κάποιαν δίαιταν. Γάλα, ζωμόν, κρέας καλόν, αυγά όμα και βάρδα από σπύριτα. Άφθονον δέ νερό καθαρόν, κραιό κόκκινον παλιόν με τό φαγητόν οσα και μύριαν από ένα ποτήρι τρίς ή τετράκις της ήμέρας.

Φάρμακα ειναι ένδειξιμένα τά έξής: Μουρουνόλαδο, άληθινή τροφή διά τούς Ισχνούς, όταν δέν συνυπαρξη άταξία τών πεπτικόν όργάνων, από 2 έως 4 κοντάλια την ήμέραν, κόνις κρέατος, οια εινε ή Somatose πρωτεϊνούσα, άσομος, άγευστος, ύποκιτρινή κόνις, περιέχουσα δέ όλα τά συστατικά τού κρέατος, έτοιμα προς άφομοίωσιν. Με την χρησιν αυτής, τό βάρος τού σώματος αυξάνει εις πέντε χιλιογράμματα έντός δύο μηνών, με δόσιν 2-3-5 κοχλιαρίων τού γλυκού την ήμέραν έντός ύδα- τος ή ζεστού ζωμού κρέατος. Επίσης τό Άρσενικόν, είτε υπό μορφήν χαπιών, ή σταγόνων, είτε δι' ένέσεων, είτε και δι' όρνικτών ύδάτων.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Διενεμήθη εις όλον τόν κόσμον τό πρόγραμμα τών Όλυμπιακών Άγώνων διά τήν Ε'. Όλυμπιάδα, οίτινες θα τελεσθώσιν έν Στοκχόλμη από 29 Ιου- νίου έως 22 Ιουλίου τού 1912.

Η βορεινή χώρα, εις την όποιαν ή άσκησις έφθασε την τελειότητα, ειναι βέβαιον, ότι επαίσιος θα έορτάσθ ην μεγαλοπρεπή έορτήν της Ρώμης και τού κάλλους. Της Έπιτροπής προτίεται τιμητικώς ο Β. Λιάδωσος, άποστέλον δέ αύτήν ο Πρόεδρος συνταγματάρχης κ. Μπάλλ, διάφοροι άλλοι άξιωματικοί, Τραπεζίται και, ως μέλη τών διαφόρων έπιτροπών, οι Β. Πρίγκι- κησις Κάρολος και Γουλιέλμος. Δύο συνάδελφοι, οι κ. κ. Φρίμπεργ και Μπέρκβαλ, άποστέλον μέρος τών υπό τούς Πρίγκιπας Έπιτροπών, ε μέν πρώτος διά τό Φούτ-Μπάλλ, ε δέ δεύτερος διά τό κολύδημα.

Μεταξύ τών άγωνισμάτων υπάρχουν άθλητικά παιγνίδια, ίππικοί άγῶνες, σκοποβολή, ποδηλατικοί άγῶνες.

Έξ έκάστου Έθνους δεκατόι γίνονται διά τά κατ' άτομον άγωνίσματα 12 άτομα και διά τά κατ' όμάδας μία όμάς. Οι κριται θα εινε Σουηβοί, έπιφυ- λάσσει όμως ή Έπιτροπή τό δικαίωμα να διορίσθ και έξωθεν κριτάς. Υπό τόν τίτλον «Pentathlon Moderne» περιλαμβάνονται τά άγωνίσματα Σκο- ποβολής μονομαχίας από 25 μέτρων, Κολμηθήσασα 300 μέτρων, άγῶν 4000 μέτρων περιπύου. Επί τού σκάκις τών Άγώνων θα γείνουσι και άγῶ- νες Ιστιοπλοίας διά Yachts.

Επίσης Όλυμπιακόν μετάλλιον χρυσοδόν θα άπονεμηθή εις τά πρόσωπα, οσα θα υποδειχθώσιν από τούς κατά τόπους Κυνηγετικούς και Άλπινοστι- κούς συλλόγους, ότι κατά τά έτη 1908-1911 έκασον την μεγαλητέραν έπιτυχίαν, κυνηγετικήν ή άλπινοτικήν. Τό σέλιον τού Σταδίου δημοσιεύ- μενον εις τό πρόγραμμα εινε όρασίματν.

Η Έλλάς, έν τή η Σουηδία άρθρηται τροφοίους έν άθλητικήν διακρινόμενους, ειναι βέβαιον, ότι επαίσιος θα άντιπροσω- πεύσθ εις τούς άγῶνας της Στοκχόλμης.

Η 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΙΣ ΚΥΜΗΝ

Αι δύο εικόνες, τας όποιας δημοσιεύ- μεν μές διδου μικράν ιδέαν της μεγά- λης πανηγύρεως, ή όποία τελεείται την 15 Αυγούστου έν Κύμη.

Μία μεγαλοπρεπής λιτανεία, τελου- μένη την ήμέραν έκείνην, σταματά, διά τά τά αύτογύση, πρό 111 καζανίων, τά όποια κατ' έθνον, μαχρτερονται διά τούς προκνηντάς. Οκτώ χιλιάδες άνθρωποι τά κανόνου έντός της ήμέρας.

ΑΛΛΗ ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Οι καθημερινοί συνάδελφοι έγένοντο, ες άφορμής της δολοφονίας τών Γρεβ- νών, άκούσαι δολοφονίας δύο άκόμη Έπι- σκόπων Έλλήνων.

Ος εικόνες τού δολοφονηθέντος Αιμι- λιανού έδημοσίευσαν την τού πρώην Γρε- βενθ και νόν Αράμας Άγαθαγγέλου και την τού Μητροπολίτου Μαλενίκου. Τό ύδωρ έπαθε και μία έβδομαδιαία εικονογραφημένη εφημερίς. Μία ες αύτών τών δολοφονιών και έποχολογήθη μάστιχα προκλητικώτατα. Εύτύχημα τό ότι αι δολοφονιαί εινε άικονικαί.

Η «Εικονογραφημένη» δύναιτο να εινε υπερήφανος διότι δημοσιεύει την άληθή εικόνα τού έθνομάρτυρος.

Η ΕΣΤΟΥΔΙΑΝΤΙΝΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΙΑΣ

Η «Εικονογραφημένη» με στοργήν παρακολουθεί τά έν τή έξωτερική Έλληνικά σωματεία, τά όποια, από φιλοτέχνους άποτελούμενα, συντη- ρουσι και διαδίδουσι τας εύγενείς ιδέας της Τέχνης ή τών Γραμμάτων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ.— ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΑΠΟ 111 ΚΑΖΑΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΕΚΑΘΗΣΑΝ 8,000 ΑΤΟΜΑ

Φωτ. Α. Σπίγγου

μεταξύ τών ύποδο- λων Έλλήνων. Έδη- μοσιεύσαμεν εις προ- ηγούμενον φύλλον εικόνα τού Δεσκα- λικού Σωματείου τού Φροντιστηρίου της Τραπεζούντος και δημοσιεύσαμεν με εύ- χαρίστησιν εις τό πα- ρόν την εικόνα τών άποτελούντων την Έστωδιαντινάν της παρά την Σμύρνην Μπαλίας υπό την διαύθυνσιν τού κ. Κ. Ζαφειροπούλου.

Η ΥΠΟ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ Κ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΝ ΕΣΤΟΥΔΙΑΝΤΙΝΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΙΑΣ

Ειναι τά έν τή έξω- τερική τούτου εί- δους σωματεία έστίαι έργασίας φιλοτίμου και πολλαχώς όφελίμου, προτρέπομεν δέ τούς άπαν- ταχού όμογενείς, όπως τά συντρέχουσιν ήλικώς και ήθικώς προς έπιτυχίαν τού σκοπού των.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ

Με τό άνά χείρας τεύχος της ή «Εικονογραφημένη» κλείει τό έβδομον έτος της έκδόσεώς της και ειορτάζει εις τό όρθρον. Επί τή εύκαιρία ταύτη, έσφοδίζομεν βαθιτάτην την εύγνωμοσίην μας προς όσους μας έδωθήσαν εις τόν έπίπονον άγῶνά μας συνεργασίας, συνδρομητάς και άντιπροσώπους μας.

Είνα βαρύ τό έργον της έκδόσεως εικο- νογραφημένον περιοδικού έν Έλλάδι, και μάστιγα μετά τόση, μεθ' όσης τό ίδιον μας, πολιτείας. Όμοιότροπον όμως ότι ή έπιστήριξις τού Έλληνισμού, επήρξεν, άν μη άνάλογος προς τας προσπαθίας μας, αλλά πάντοτε άμειλομένη προς αύτάς.

Επί τή εύκαιρία ταύτη παρακαλοϋμεν, όσους εκ τών συνδρομητών μας καθηστο- ρουσι την συνδρομήν των, να μης την άποστείλωσιν, ένθαρρύνοντες, μαζί με τούς άλλους προθύμους Έλλήνας, την «Εικο- νογραφημένην».

ΜΕ ΤΑΣ ΕΥΧΑΣ ΜΑΣ

Η Έκκλησία πρόλογος την ένωσην καλής και όραίας κόρης, της Μαρίκας Σ. Αρπακτζοπούλου, θυγατρός τού φίλου διευθυντού τού άριστοτεχνικού βιβλιοδε- τείου της όδοϋ Κολοκοτρώνη, μετά τού κ. Δημ. Κ. Κοντογιάννη, μεγαλεμπόρου έν Άμερική, τελεσθέντος τού μυστηρίου την 30 Οκτωβρίου.

Ένώσει και ή «Εικονογραφημένη» τας εύχας της μαζί με τας της Έκκλησίας και συμμερίζεται ειλικρινώς την χαράν τού άρχοντικού σπητιού τού καλού της φίλου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΒΡΕΤΟΥ

Έξεδόθη, με την συνήθη του ποικιλίαν, τό Ημερολόγιον Βρετού, τού έτους 1912. Τό παρελθόν τού Ημερολογίου Βρετού, παρελθόν 12 έτών, τό όποτον διέρρησε περιβαλλόμενον από την έκτίμησιν τών άπανταχού Έλλήνων, έγγυφται και διά τόν έφετεινόν τόμον. Δέν ύπαρχει θέμα, τό όποτον να μη πραγματωσεται τό «Έγκυκλοπαιδικόν Ημερολόγιον», διαδίδου τοιουτοτρόπως όφελιμωτάτας γνώσεις και δέν ύπαρχει τίποτε τό περίεργον εις τόν κόσμον, τό όποτον να μη ος παρουσιάζη με εικόνας καλλιτεχνικώτατας. Με αυτό μανθάνετε πολλά, άναπτύσσετε τά παιδιά σας, τά προκίψετε με την έξην να διαβάζουσι, διότι τό Ημερολόγιον ειναι έκτυπωτικώτατον. Η «Εικονογραφημένη», έπιμε- λει της όποις έκδίδεται τό «Έγκυκλοπαιδικόν Ημερολόγιον», ος τό συνιστά ως τό άριστον τών όμοίων του. Τμήτ τού «Ημερολο- γίου» έν τή έσωτερική όρ. 5 τά πολυτελείας, 4 επί άριστον χάρτου και 3 επί κοινού και έν τή έξωτερική όρ. χρ. 5, 4, 3.

Ο ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ

Αύτην την εποχήν που άριστοκρατοποιοϋνται τά άνθη, που καλλιερ- γουνται τά έκλεκτώτερα έξ αύτών, που θ' άρχίσουν να κοσμοϋνται τά σαλιάνια με τό κάλλος των και να μωρῶνται με την άναπνοήν των, ο κ. Ν. Φλεριανός ος εινε άπαραίτητος. Άπαραίτητος διά της γλάστρας σας, άπαραίτητος διά τά θερμοκηπία σας, άπαραίτητος, δια να προμηθευθήτε τά φυτά και τά βολβοειδή σας—χιλιάδες χιλιάδων βολ- βών τού ήλθαν από την Ευρώπη—, άπαραίτητος δέ και άπαραί- τώτατος διά τά βάζα του.

Τό επί της όδοϋ Σταδίου αρ. 3 άνθοπωλείον του εινε κατάκοσμον από ποικιλίαν βάζων Γκαλλιαί. Τό ένα εύμορφώτερον από τό άλλο, κάθε ένα με τελειότεραν την σφραγίδα της Νέας Τέχνης και τού θεωδε- στέρου γούστου. Τά άλλα βάζα τού Ντόμ—μεγάλη συλλογή άπ' αύτά— άπαρτίξουσι μίαν πάγκομφον έκθεσιν, την όποιαν πρέπει να οπείσθ να

ηαυμάση πάσα Ἀθής καὶ πᾶς φιλανθής. Ἀπέραντοι ἐκτάσεις τροφοδοτοῦν τὸ ἀνθοπωλεῖον τοῦ Ν. Φλεριανοῦ, ἡ ἐπιστημονικὴ δὲ καλλιέργεια τῶν ἀνθῶν ἐξασφαλίζει εἰς αὐτὸ τὴν καλλιτέραν παραγωγὴν.

Τὸ τόσον γνωστὸν κατὰστημα γίνεται ἀπὸ τελείου τελειότερον. Τὸ ἀνεκαίνιζε κάθε χρόνον ὁ κ. Φλεριανὸς καὶ τὸ ὑπερνεκαίνισεν τώρα. Εἴμηθα βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ μείνῃ φιλανθής νὰ μὴ ἀποκομίσῃ ἐφέτος ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον τοῦ κ. Φλεριανοῦ τὰς ὀμοιοτάτας ἐντυπώσεις καὶ μαζὺ μὲ αὐτὰς τὰ ὀμοιοτάτα βάζα καὶ ἀνθῆ.

ΑΙ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

A. B. Samalout. Αὐτὸ τοῦ ἴδιου ταχυδρομείου ἀποστέλλομεν ὑμῖν τὸ αἰτηθέν.— X. K. Π. Σικάρον. Τὰ αἰτηθέντα θὰ λάβητε παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μας.— E. Γ. Σ. Χαλκίδα, X. T. Μπραμα, M. Z. Βόλον, A. A. N. Νέαν Ὑόρκην, A. E. Βιενος Ἀγνές, Γ. T. Λόβετς, A. A. N. Νέαν-Υόρκη, J. J. Παρίς, I. Σ. Κρασοσούντι, I. Π. Ἡράκλειον. Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ἐλήθησαν. Ἐχρηματοποιεῖται ἀείψως.

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καθ' ἣν τίθεται τὸ φύλλον μας ὑπὸ τὰ πισυτήρια, μαυθάνομεν μετὰ λύπης τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου. Δὲν ἔχομεν τὸν καιρὸν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν μικρὸν μὲν τὸ θέμας ἀλλὰ μαχητὴν, ὁ ὅποιος ἐργάζετο γνωρίζων τὴν καταδικὴν του καὶ ὁ ὅποιος μόνον τελευταίως ἀπέκαμε νὰ ἐργάζεται διὰ τὰ ἰδανικά του.

Ἦτο ὁ Χρηστομάνος κυρετὸς ἐργασίας. Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἰδρύσεως θεάτρου ἑλληνικοῦ ἀξίου τοῦ προορισμοῦ του, ὁμίλησεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου διὰ τὸ ὄνειρόν του καὶ

ὅστις ἐγνώρισε τὸν ἀτυχῆ νέον δὲν ἤδυνήθη νὰ μὴ κλαύσῃ διὰ τὸν ἀδικον καὶ πρόωρον θάνατόν του.

Ὁ Νίκος Δαμαλάς ἦτο ἀπὸ τὰς ἐξῆχως τελείας καὶ ἐξιδανικευμένας ὑπάρξεις, αἱ ὅποια ἐμφανίζονται εἰς ὄλιγον, ὡσεὶ ἀπὸ ἄλλου αἰθερίου κόσμου ἐν τῇ μέσῃ ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξουν, νὰ μᾶς μαγεύσουν, νὰ μᾶς χαμδώσουν καὶ νὰ σβύσουν κατόπιν εἰς τὸ σκότος καὶ τὸ ἀγνωστον, ὅπως τὰ φωτεινὰ μετέωρα, τὰ ὅποια λάμπουν διὰ μίαν στιγμὴν, ὅπως τὰ ὄμοια βόδια τὰ ὅποια ζοῦν μόνον μίαν πρωΐαν, ὅπως αἱ χρυσαὶ δούσεις τοῦ ἀνάπτου καὶ σβύνουν εἰς ἕν μόνον δειλινόν. Ἀλλοίμονον!

Ὅ,τι ὄμοιον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, παρ᾽ ὅς ὄνειρον, ὡς ἀπιθανότης. Καὶ ἦτο μὴ ὄνειρώδης ἀληθῆς ἀπιθανότης ὁ πολὺκλαυστος Νίκος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΔΑΜΑΛΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Ἀπεδείχθη καὶ ἐφέτος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν προσελθόντων καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποσταλέντων μαθητῶν, ἡ ἐκτίμησις ἣν τρέφει πρὸς τὸ Δραγατσεῖον Λύκειον ὁ εἰς αὐτὸ καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ Ἑλληνισμὸς. Τὸ Δραγατσεῖον διευθυνόμενον μὲ στοργὴν πατρικὴν, μὲ μεθόδους, αἱ ὅποια εἰναι ἀπόρρητα

πολυετῶν μόθων τοῦ Διευθυντοῦ κ. Ἰακώβου Δραγατση ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας, μὲ τὰ φῶτα τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐν Ἀθῆναις καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, εἰναι τῇ ὄντι ἀξίον τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ὁποίας τυγχάνει ἀπὸ τῶν Πανελλήνων. Εἰς τὰ ἀνωτέρω προσόντα ἄς προστεθῇ καὶ τὸ ἡμιμόδιον τοῦ κυρίου εἰς ὃ εἰναι ἐγκρατεστημένον, τὸ Λύκειον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων καὶ ἄς ἡμολογηθῇ διὰ πολλοστήν φοράν, ὅτι τὸ Δραγατσεῖον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα ἀποτελεῖ γενναιοτάτην πρόσδοον εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς μόρφωσιν τῆς νεολαίας, συντείνον, ὅπως καὶ κατὰ τὰ πολλὰ ἔτη τῆς μέχρι τοῦδε δράσεώς του, εἰς τὴν ἑλληνοπρεπῆ καὶ μὲ βράσεις στερεὰς προπαρασκευῆν τῆς νεωτέρας γενεᾶς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἰαλικὸς Ἀστὴρ.— Ἐξεδόθη ἐν Κυθωνίαις ὑπὸ τοῦ κ. Βασίλειου Κ. Βασιλειάδου νέον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰαλικὸς ἀστὴρ». Χαίροντες βλέπομεν τὸν ἐν τῇ γαίῳ ἐλληνικὸν περιοδικὸν Τύπον ἀναπτυσσόμενον καὶ ἐνδεχόμεθα

ἐυδοκίμησιν εἰς τὸν νέον ἀνὰ τὸν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμὸν συνεργάτην μας. Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεώρησις.— Ἐξεδόθη τὸ τεύχος Ματουῦ Ἰουνίου τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βλαβιανοῦ ἐκδοδομένης «Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογικῆς Ἐπιθεώρησεως», μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστημονικῆς τῆς περιεχομένης.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΩΝ

Οἱ Γερμανοὶ δὲν χωνεύουν τοὺς Ἄγγλους. Καὶ γράφει μίαν γερμανικὴν ἐφημερίδα διὰ τὸν ταξιδεύοντα Ἄγγλον ὅτι: Εἰς τὸ table d'hôte ἐκλέγει τὴν καλλιτέραν θέσιν, διορθῶναι τὸ κῆθισμά του παρενοχλῶν τὸν γείτονά του, διαλέγει τὸ καλλίτερον μέρος ἀπὸ τὸ περιφερόμενον φαγητόν, ἐπιβάλλει κατὰσχῆσιν ἔλων τῶν ἐπιδορπίων, τρώγει παταγωδῶς ὡς παχύδερμον, ροφᾷ μὲ τοὺς βόθωνάς του ἀπαισίως, καθαρίζει τὰ νύχια του, σφυρίζει τὸν Ἄγγλικόν ἕμνον. Εἰς τὰ τραῖνα ἀνοίγει καὶ κλείει τὰ παράθυρα, πνίγει τοὺς συνεπιβάτας του μὲ τὸν καπνὸν τοῦ πούρου του, ἐξαπλώνεται εἰς τὰ καθίσματα, ἐσκουφαρίζει τὸν κόσμον. Εἰς τὸ θέατρον φορεῖ τὰ χειρότερα τὸ ρόδιον, ἀποπνέει ἀρώματα σκόρδων, σφυρίζει, κοιμᾶται συνοδῶν τὴν ὀρχήστραν μὲ ροχαλητό. Γυρίζει εἰς τὸ Λονδίνον καὶ εἶνε ὁ τέλειος τζέντλεμαν. Φορεῖ πάντοτε φράκκο ἢ σμόκιν, συμπεριφέρεται ὅπως πρέπει καὶ δυσαρρεστέται, ἂν ἕνας ξένος δὲν σέβεται τὸν τόπον του.

ΚΑΚΟΠΙΣΤΙΑΙ

Εἴμηθα μετὰ λύπης ὑποχρεωμένοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὄνόματα δύο ἀκόμη συνδρομητῶν μας, οἱ ὅποιοι ἐδείχθησαν κακὸπιστοὶ ἀπέναντί μας. Εἶνε ὁ ἐν Ἀϊβαλί κ. Γ. Ἀνδρόνικος, ὁφείλων ἐτησίαν συνδρομὴν ἐκ φράγκων 22 καὶ ὁ ἐν Αἰτωλικῷ κ. I. Βλαχοῦλης καθυστερῶν δρ. 40.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΑΣ ΠΕΔΙΑΔΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΔΟΣ.— ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΙΠΠΕΙΣ ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

εἶρε πάγουσ γύρω του καὶ ἀντίκρουσ μειδιάματα. Καὶ ἦντλησε θάρρος ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν καὶ δυνάμει ἀπὸ τὴν ἐρημίαν συνεργατῶν καὶ, ἀντὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ παλαιόν, ἐδημιούργησε νέον. Ἐπλάσε. Ἐπλάσε τὴν Κυβέλην. Ἐπλάσε ἐσπῶν πρωτοδγάλων ἡθοποιῶν μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν ὁποίων ἔσκαψε καὶ παρουσίασε κατὶ ποῦ δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὸ παρελθόν.

Αὐτὸ τὸ κατὶ τὸ ἐχειραγώγησε καὶ τὸ παρουσίασε θριαμβευτικόν, διαρκῶς ἔχων ἀπέναντί του ἀντιπάλους, διαρκῶς δημιουργῶν ἄλλους, ἀντλῶν δυνάμεις ἀπὸ τὴν πάλην, δίδων ἕνα δρόμον νέον εἰς τὴν σκηνήν, τὸν ὅποιον, ἂν καὶ μὲ παραστρατήματα, ἀκολουθεῖ αὐτὴ καὶ τώρα ἀκόμη, ἕνα δρόμον εὐσυνειδήσιας, ἐκλεκτικότητος, τάσεως πρὸς τὸ νέον.

Ἐφυγεν ὁ Χρηστομάνος, ἀλλ' ἀφήκε ἄδρὰ τὰ ἴχνη τῆς προσκαίρου διαμονῆς του.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ

Μὲ ἀπέριττον ἔθος ὁ Διευθυντὴς τῆς καπνεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως τῶν σιγαρέττων «Ideal» σὰς λέγει:

— Ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ὅπου ἤρχισεν ἡ κατανάλωσις τῶν σιγαρέττων «Ideal» εἶναι ἡ 12 Ἀυγούστου καὶ καταναλώθησαν 1,000,000 σιγαρέττα.

Αὐτὸ νὰ σὰς πείσῃ, ὅσοι γνωρίζετε νὰ καπνίζετε, περὶ τῆς καλῆς ποιότητος τῶν «Ideal». Τὰ καπνοπωλεῖα εἶναι δύο μικρῆς παγκοῦλες γνωστῆς εἰς τὰ «Χαυτεῖα». Ὅχι ἐπιδείξεις. Τὰ σιγαρέττα φέρουσι τὸν τίτλον «Ideal». Ἡ κεντρικὴ ἀποθήκη εἶναι ὁδὸς Πειραιῶς 16.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΔΑΜΑΛΑΣ

Μίαν μελαγχολικὴν ἡμέραν τοῦ παρελθόντος μηνός, ἐθωδιασμένην ἀπὸ τὰ τελευταῖα ξεφυγίσματα τῶν κήπων, ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, σύσσωμος, πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα πόνου καὶ σπαραγμοῦ, περιστοιχίζεν ἐν ἀνθοστολισμένον φέρετρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποκοιμηθῆ τὸν ὄπνον τῆς αἰωνίας γαλήνης μία ὄμοια καὶ εὐγενῆς ὑπαρξίς, ὁ Νίκος Δαμαλάς.

